

DE MOEIAL

tweewekelijkse tijding van en voor vub-studenten

Loge-isch

Op de dag dat deze Moeial verschijnt gaat er een academische zitting door naar aanleiding van het vijftienjarig bestaan van deze unief. Het is een loge-isch onderonsje geworden met de heren Corijn, Bingen, Van Geen, Loccufler en (uiteraard) Steenhaut als grote tenoren. Ze hebben het over de evolutie van de VUB-studentenbevolking, de ontwikkeling van het wetenschappelijk potentieel, de toekomst van de VUB (en je kan er donder op zeggen dat die op de industrie gericht zal zijn) en over het gedenkboek dat men gaat voorstellen. Van de al dan niet zwakke inhoud van sommige cursussen, het seniele gedrag van een aantal personeelsleden, de democratisering van de universiteit of andere echt cruciale elementen voor het student-zijn op de VUB is er geen sprake. Over zoiets had bijvoorbeeld een student het woord kunnen voeren op deze academische zitting. Studenten? Neen, die blijken niets te maken te hebben met 15 jaar VUB. De loge blijktbaar wel.

Frans

De grote kamp

Volgende week kunnen de studenten weer eens naar de stembus gaan om hun vertegenwoordigers voor de Raad van Beheer, de fakulteitsraden en de Sociale Raad aan te duiden. De betekenis van al deze raden kwam al uitvoerig aan bod in de ekstra-bijlage van De Moeial nr. 2, dus daar komen we niet op terug. Wat we wel doen is enkele vragen stellen aan de kandidaten voor de Sociale Raad, de enige VUB-raad waar de studenten in de meerderheid kunnen zijn.

Er kan dit jaar zeker niet gezegd worden dat de studenten kunnen kiezen uit een ruim aanbod van kandidaten; voor 6 SoR-zetels zijn er amper 8 kandidaten. In schril contrast met vorig jaar, toen er een Open Lijst/Nieuwe Lijst, een progressieve Lijst en een Sociale Lijst opkwam, komt er nu maar 1 lijst op: de Sociale Lijst (met 5 kandidaten). Daarnaast zijn er dit jaar nog 3 individuele kandidaten.

net enkele stemmen te kort, nu komt ze op als individuele kandidate.

Moelal: Vorig jaar waren er veel meer lijsten en kandidaten dan nu. Hoe is dit te verklaren? Zijn de studenten niet meer geïnteresseerd? Heeft het feit dat er vorig jaar 3 stembuizen nodig waren om het quorum te halen niet meegespeeld?

Isaac: Ik denk dat die 3 stemronden zeker een negatieve rol gespeeld zullen hebben. Een tweede faktor die er toe bijgedragen heeft dat er zo weinig kandidaten zijn is natuurlijk het verdwijnen van de Open Lijst (O.L.) en de Progressieve Lijst (P.L.). Daardoor vallen er minstens 6 kandidaten weg. Dat de O.L. niet meer meedoet komt wellicht doordat de inspirators er van, afgestudeerd zijn. De O.L. bestaat dus niet meer. Aan de andere kant heeft de Sociale Lijst (S.L.) wel een deel van die mensen gerekereerd. De S.L. staat wat ideeën betreft tussen, de O.L. en de P.L.

Van De Velde: Ik denk dat de mensen van de O.L. beseften dat hun ideeën niet meer aansloegen. De vroeger zo populaire O.L. haalde vorige verkiezingen maar 2 verkozenen. De reden waarom de P.L. niet meer opkomt is de Zuid-Afrika-boycot waarmee de Marxistisch-Leninistische Beweging (MLB) het zo druk heeft dat ze zich niet met een P.L. of de SoR-verkiezingen kan bezighouden.

Goubin: Ik denk dat gewoon dat er geen interesse is om de heel eenvoudige reden dat er het afgelopen jaar heel weinig is fout gelopen in de Sociale Raad is dat er weinig tegen te ageren valt. Er is wel heel wat gebeurd maar zover ik het zelf kan evalueren hebben we eigenlijk weinig fout gedaan. Wat men ons eventueel wel kan verwijten is de lichte prijsstijging in het Kultuurkafé. De Sociale Sektor werkte dit jaar eigenlijk heel erg degelijk. Aan de andere kant heeft de O.L. vorige verkiezingen zo'n zware slag gekregen dat die nu niet meer opkomt.

Ik moet wel zeggen dat de S.L. zeker geen mensen van de vroegere O.L. opgenomen heeft. Waarschijnlijk zijn er wel kiezers van de O.L. naar de S.L. gekomen maar dit is ook begrijpelijk: als S.L. zijn we wel progressief maar niet partijgebonden. We gebruiken dus geen MLB-demagogie of wat dan ook, maar we willen gewoon in de SoR. gaan werken op het terrein waarvoor die bevoegd is. Deze opvatting spreekt een heleboel mensen aan.

Isaac: Ik denk ook dat de mensen van de O.L. zo gedesillusioneerd waren door hun verlies tijdens de vorige verkiezingen dat ze nu gewoon niet meer opkomen. Maar ik zou niet durven beweren dat het wegbliven van twee lijsten te wijten zou zijn aan het feit dat het afgelopen jaar zo goed gegaan is. De Sociale Raad werkte dit jaar wel beter dan toen de O.L. er de meerderheid had maar er kan nog veel verbeteren aan de Sociale Sektor.

Moelal: De Sociale Raad heeft veel beperkingen, sommigen vinden het een nep-inspraak, een zoet-houdertje. Hoe zien jullie de SoR, als inspraakmiddel?

Van De Velde: Ik wil beginnen met een kleine anekdote. Toen onlangs de prijs van een sportkaart met 50 fr. omhoog ging hebben de Aktief Linkse Studenten in het restaurant een pamflet uitgedeeld om daar tegen te protesteren. Ik vond dat een heel goed initia-

ALS kandidaat en MLB kandidate

tief maar op zich is het niet voldoende. Je moet ageren tegen die prijsverhoging. Je moet de studenten otmommelen om te protesteren. Het is de taktiek van de Sociale Lijst om de gemakkelijkste weg te kiezen door kleine prijsverhogingen, die de studenten niet echt hard aanvoelen, door te voeren. Ze zullen wel mopperen dat de prijzen in het kultuurkafé met 3 fr. gestegen zijn maar echt reageren zullen ze niet.

Isaac: De verhoging van de prijzen is gestemd na de 1ste zitting. Ik heb daartegen geprotesteerd met al mijn macht maar als ik daar met mijn ideeën alleen zit kan ik ook weinig veranderen. Bovendien kan kan je op het einde van het academiejaar geen studenten meer mobiliseren.

Van De Velde: Je had het in het begin van dit jaar kunnen doen, o.a. ook voor de sportkaart.

Isaac: De prijsverhoging van de sportkaarten heb ik vernomen via de studenten...

Goubin: Die prijsstijging was trouwens geen beslissing van de Sociale Raad, het was het hoofd van de sportdienst die het op eigen houtje beslist had terwijl hij daar helemaal niet voor bevoegd is. In de volgende Sociale Raad zal dit punt ter sprake gebracht worden. Aangaande de lichte prijsverhoging in het Kultuurkafé wil ik opmerken dat prijsstijgingen plaats vinden in de hele maatschappij. Het enige wat de SoR. kan doen is het zoveel mogelijk afremmen van die prijsstijgingen zodat de studenten er zo weinig mogelijk last van ondervinden. Het is naïef te geloven dat je 10 jaar lang alle prijzen kunt blokeren terwijl ze in de rest van de samenleving wel stijgen.

Van De Velde: Maar er zijn nog andere voorbeelden, neem nu de Studentenkringen, ze hebben te weinig geld en ze komen bij mij hun beklag doen. Dan moet ik hen verwijzen naar de SoR. Het is toch aan jullie, SoR-leden, om dat op te lossen.

Isaac: Dat is juist het probleem de studenten komen niet naar hun afgevaardigden. En wij kunnen ook niet alles weten.

Van De Velde: De vraag is waarom de kringen met hun moeilijkheden niet naar de SoR. komen? Dat ligt aan de SoR-leden.

Isaac: Helemaal niet, het zijn toch de studenten of de kringverantwoordelijken die naar de afgevaardigden moeten komen. Als SoR-leden kan je toch niet alle fuiven aflopen om te vragen of de kringen geen problemen hebben.

EDITO

Normaal had het edito, zoals misschien wel te verwachten was, over de komende SoR-verkiezingen moeten handelen. Enkele zaken die zich dit weekend voordeden staken echter een spaak in het wiel.

Het eerste felt dateert van vrijdagnacht, of beter zaterdagmorgen. Vrijdag is voor de Moeialredactie de lay-outdag. Vrijdag betekent ook weinig medewerkers omdat velen al naar huis vertrokken zijn. De lay-out werd dus gedaan door twee personen, nl. Robert Peeters en ikzelf. Het liep al tegen drie uur toen Robert P. gebruik wou maken van de toiletten van het kultuurkafé, waar een priveeufuif aan de gang was. Normaal brengt zolets geen problemen mee maar deze keer werd Robert P., onze verantwoordelijke uitgever, aan de ingang hardhandig aangepakt door een dronken Alain Matheis, student en inrichter van de fuif. Robert P., die vorige week nog zijn sleutelbeen scheurde tijdens een partijtje ijsschaatsen, probeerde Matheis er toch van te overtuigen hem de doorgang naar de toiletten te verschaffen maar deze laatste kreeg een driftbui en begon er dichtig op los te reppen. Bovendien kreeg hij al vlug hulp van één van de broertjes Schandevijl, die uitbaters van de Faculty en dus vreaard aan de unief. Resultaat voor Robert P.: enkele kneuzingen en een gebroken neus. Resultaat voor De Moeial: 2 dagen later verschijnen. Na de feiten blijven alleen nog enkele vragen nazinderen. Hoe komt het dat tijdens de week in het KK om 1 u. 's nachts de tapkraan toegedraait wordt om last met dronken studenten te vermijden maar dat tijdens het weekend een hele nacht door whisky en vodka geschonken wordt. Hoe komt het dat iemand, met name Schandevijl, die niet meer tot de VUB behoort hier zo maar iemand in elkaar kan meppen. Daarenboven zijn de nachtwakers, die altijd klaar staan om studenten die 's nachts affiches aanplakken af te blaffen, nooit te bespeuren zijn als een paar zuipscuiteren hier op de kampus iemand molesteren.

Die nachtwakers waren er trouwens ook niet op het ogenblik dat de reeds veelbesproken disco-bar van de BSG-voorzitter Billy uit de BSG-zaal gestolen werd. De dieven hadden zelf rustig de tijd om de klankboxen

KANDIDATEN

VAD VAN BEHEER

op de namen staat steeds de fakulteit waar kandidaat opkomt. De naam tussen haakjes die van de kandidaat-plaatsvervanger.

- : Demeuilensere B. (Mortier P.)
- : Daeninck D. (Beets K.)
- : Rasquin Y. (Guffens M.)
- : De Clercq J. (Vermeersch M.)
- : Naessens G. (Cauwenberghs G.)
- : Borremans D. (Ooge K.)
- : Grouwet C. (Van Binst P.)
- : Schouterden D. (Van De Velde M.)

SOCIALE RAAD STUDENTEN

kandidaten voor de Sociale Raad worden per fakulteit maar wel per lijst gerangikt.

Sociale Lijst.

- : n E. (Bruyninx H.)
- : uyck G. (Koentges V.)
- : bin E. (Verdonck E.)
- : quin Y. (Caremans A.)
- : nbets A. (Van Weyenberg J.)

S.-kandidaat.

- : c A. (Daxbek I.)

Individuele kandidaten.

- : egodts G. (Sileghem M.)
- : De Velde M. (Schouterden D.)

kandidaten voor de fakultaire raden en we niet opsommen maar dit wil zeker zeggen dat je die verkiezingen moet aanroezn.

Moelal: Als ik het goed begrijp is de SoR. wat geïsoleerd.

Isaac: de studenten weten niet goed wat de Sociale Raad is, ze weten niet dat ze naar de vergaderingen kunnen komen.

Van haar kant heeft de SoR. dit jaar wel inspanningen gedaan om naar de studenten toe te gaan maar het was nog onvoldoende.

Van De Velde: Maar de vergaderingen van de Sociale Raad zijn niet openbaar.

Goubin: De vergaderingen van de SoR. zijn in theorie inderdaad niet openbaar maar in praktijk kan iedereen ze wel bijwonen. Er is nog nooit een toehoorder buitengezet.

Isaac: We zijn wel wat van het onderwerp afgeweken. Ik wil even terugkomen op de vraag of de SoR. nu al dan niet macht heeft. Daarvoor moet je eerst weten wat de SoR.

toch weinig concreets gebeurt. De SoR. is voor mij een afvaardiging van studenten maar het moet zeker geen afvaardiging zijn die hele avonden zit te palaberen.

Goubin: Als je vraagt naar de verwezenlijkingen van de huidige SoR. dan moet ik in de eerste plaats zeggen dat er dit jaar eindelijk eens werk gemaakt is van de opvang van buitenlandse studenten. Voor de eerste maal is omtrent deze problematiek een globaal plan uitgewerkt. Een ander punt is de uitbreiding van de Sociale Sektor in Jette waar nu eindelijk eens kan beschikt worden over de nodige infrastructuur. Zoals Alain Isaac daarjuist al zei is de SoR. dit jaar ook meer naar de studenten toe gegaan naar de hoofdzak was dat we de VUB betaalbaar bleef voor iedereen. Wat dat betreft hebben de afgevaardigden van de S.L. goed kunnen samenwerken met Alain Isaac van het ALS en met Christian Bollen van de Open Lijst. Deze laatste was progres-

Sociale Lijst en ALS-kandidaat en toeschouwers.

eigenlijk is. De Raad van Beheer delegeert een deel van haar macht, dat deel met betrekking tot de Sociale Sektor, aan de Sociale Raad. Dus de macht van de SoR. is al beperkt. Om die macht zo goed mogelijk te benutten ben ik voorstander van van een syndikale werking. Ik zei daarnet al dat de studenten met hun problemen naar de afgevaardigden moeten komen maar omgekeerd moeten de SoR.-vertegenwoordigers ook op de studenten kunnen rekenen. Als een afgevaardigde de eisen van een student niet kan waarmaken dan moet hij zijn achterban vragen om door protest druk uit te oefenen. Als er zo gewerkt zou worden dan zou de SoR. veel meer inspraak kunnen hebben.

Van De Velde: Met die syndikale werking ben ik het volledig mee eens maar ik denk niet dat de ALS met alleen maar pamfletjes, over prijsverhoging, uit te delen veel zal bereiken.

De Ruyck: Ik vind ook dat die syndikale werking er moet zijn en dat er meer contact tussen SoR.-afgevaardigden en de studenten moet zijn maar je moet wel eerst de vraag stellen hoe de studenten tegenover de SoR. staan. Als je merkt dat er vorig jaar 3 stemronden nodig waren om het 1/3 quorum te behalen zet dat je toch aan het denken.

Isaac: Een zwak punt van de SoR. is ook dat ze geen uitvoeringsmacht heeft. De SoR. kan zoveel beslissen als ze wil maar als de beslissingen niet uitgevoerd worden kan ze daar weinig aan verhelpen. Neem de VUBtek nu: een half jaar geleden besliste de SoR. dat de VUBtek tegen september gereorganiseerd en geautomatiseerd moest worden. Die beslissing is nu nog steeds niet uitgevoerd. De SoR.-beslissingen blijven te vaak steken in het bureaukratisch gedoe van de diensten.

Goubin: met uitvoeringsmacht bedoel je dat de SoR. geen personeelsbevoegdheid heeft. Ik kan gerust zeggen dat ik als student niet de verantwoordelijkheid van personeelsbevoegdheid op mij zou willen nemen.

Isaac: Ik vind niet dat de Sociale Raad personeelsbevoegdheid moet hebben maar de SoR. moet wel in staat zijn haar beslissingen te laten uitvoeren.

Moelal: Hoe evalueert ieder van jullie de politiek van de huidige Sociale Raad, waarin dus 3 verkozenen van de S.L., twee van de O.L. en 1 van de ALS zitten?

Isaac: positieve verwezenlijkingen zijn natuurlijk het stemrecht voor 1ste kan. Negatief waren de prijsverhoging in het Kulturkaffee, het niet verlenen van stemrecht aan de vertegenwoordigers van de Bewonerscommissie enz. Maar dit zijn wel zaken waartegen ik mij met alle macht heb verzet.

Van De Velde: Ik vind dat de Sociale Raad wel veel bespreekt en beslist maar dat er

sief genoeg om haar volledige medewerking te verlenen ook al was ze verkozen als kandidate van de meestal weinig progressieve Open Lijst/Nieuwe Lijst. De tweede verkozenen van de O.L., Dirk De Cock, heeft zich bijna niet laten zien op de vergaderingen; daarvoor is hij trouwens vorige maand uit de Raad gezet.

Moelal: Met welke programma's gaan jullie nu de verkiezingen tegemoet?

Van De Velde: Ik ga nog steeds uit van het standpunt "demokratisering van het onderwijs", iedereen, ongeacht sociale afkomst, moet de kans krijgen om te kunnen studeren. Die democratisering wil ik verdedigen op een correcte en een aangepaste manier, d.w.z. dat je onder de studenten leeft en dat je met de studenten werkt. Dit is volgens mij afgelopen jaar niet gebeurd.

Goubin: Het programma voor de Sociale Lijst is gericht op het zo goedkoop mogelijk houden van de studiekosten zodat de universiteit voor iedereen toegankelijk is. Eigenlijk zou de Sociale Sektor niet mogen bestaan. Universiteiten zijn bedoeld om kennis door te geven en niet om aan sociaal werk te doen. In plaats van een Sociale Sektor die studenten helpt zou er een studentenloos moeten uitgekeerd worden zodat de studenten zich meer in de rest van de maatschappij kunnen integreren. Nu wonen ze in aparte koten, eten in het VUB-restaurant enz. Een studentenloos zou de studenten-getto's doen verdwijnen. Andere programmapunten van de S.L. zijn het laten bouwen van de sporthal waar de studenten in Jette al 6 jaar naar vragen en het optimaliseren van de opvang van vreemde studenten.

Isaac: Het ALS baseert zich voor zijn programma op het charter van de student. dat houdt in een studentenloos, goedkope maaltijden en behoorlijke huisvesting en gratis onderwijs voor iedereen. Dit programma uitvoeren is echter alleen maar mogelijk in een Socialistische maatschappij. De vraag is natuurlijk hoe geraken we in zo'n maatschappij...?

En over die vraag werd nog lang gediscussieert.

Vol

VERKIEZINGEN, WAAR EN WANNEER?

CAMPUS JETTE:
26 EN 28 NOV.: VERGADERZAAL FAKULTEIT
GENEESKUNDE EN FARMACIE,
27 NOV.: RESTAURANT

OEFENPLEIN:
26 EN 28 NOV.: IN DE FAKULTEITEN
27 NOV.: RESTAURANT.

berichten uit nieuwelaan

lekkere sloofjes

In deze informatieve aflevering van wat hopelijk tot een boeiende reeks artikels mag uitgroeien, zullen we trachten het gehavende imago van de poetsvrouwen op de Nieuwelaan in ere te herstellen. Het mag gezegd en geschreven worden dat dit volledig in de lijn van de sociale verantwoordelijkheid ligt, die de Moelal nu al in zijn derde jaargang tracht te volgen. Volgens die geest moet ook de anonimiteit van de auteurs, die hun debuut in de Moelal maken beoordeeld worden. Hun ambitie bestaat er immers niet in een voorkeursbehandeling uit te lokken bij de wekelijkse schoonmaakbeurt van de koten op de Nieuwelaan, maar enkel een positieve bijdrage te leveren in het uit de wereld helpen van enkele misvattingen omtrent het doen en laten van de kuisvrouwen.

Sommige studenten blijven het moeilijk hebben met de streektaal van de poetsvrouwen. Al te voorbarig wordt in dit verband gebracht met overmatige whisky-consumptie bij de aanvang van de werkuren. Betrouwbare waarnemers laten er immers geen twijfel over bestaan dat het slechts om jenever gaat.

Studenten die hun eerste jaar op de Nieuwelaan doorbrennen, menen er wijselijk het stilzwijgen er op na te moeten houden, wanneer hen tussen het fors gebonk op de deur door, een vrouwestem die aan kordatheid niets blijkt te mankeren, van op de gang gevraagd wordt: "Moet er gekustj worden?". Het toch niet te verwaarlozen verschil (met alle respect) speelt vermoedelijk een rol van betekenis bij dit uitblijven van enige respons aan de kant van de student, die zich in dergelijke situaties, zich rekenschap gevend van zijn ochtenderekte, doorgaans beperkt tot impulsieve gedachtengangen als "Ik snok er liever een beetje af". Waar wij wel kunnen inkomen, maar de door bovenstaand taalprobleem onstane misverstanden hebben al meermalen aanleiding gegeven tot vrij pathoetische aantijgingen over bepaalde vormen van bijverdiensten die maatschappelijk nog steeds niet volledig aanvaard zijn (De poetsvrouwen hebben de Moelalredactie trouwens verzocht om er langs deze weg op aan te dringen dat graffiti als "Ik word zo geil van je natte dwell" in de toekomst achterwege blijven.)

De muziek - lawaai volgens anderen - die door de draagbare radio van één der poetsvrouwen verspreid wordt, kan bij de studentengemeenschap niet steeds op evenveel appreciatie rekenen. Het geluidsvolume op zich zou niet aanstootgevend geweest zijn, waren er niet de muzikale genres geweest die de voorkeur van de schoonmaaksters wegdragen. Toch zou enige tolerantie op onze "Vrije Universiteit" t.o.v. traditionele cultuurdragers als Eddy Wally en Freddy Breck zeker niet misplaatst zijn.

Wat de vokale klanken van de Assepoesters betreft, hoeft het voor de Nieuwelaanbewoners nauwelijks betoog welke onrustwekkende potenties en daarvan schuilgaan in het zich de allures van een misthoorn aanmerende keelgat van de kuisvrouw. De klachten erover zijn dan ook legio. Ten gunste van de werkksters pleit evenwel dat hun roddels vrijwel terstond publiekgoed worden.

Recentelijk bereikten ons weer geruchten dat de poetsvrouwen ergens op een gang vull hadden laten liggen. Vast van plan de huisvestingsdienst ditmaal met hard bewijsmateriaal te confronteren, begaven we ons met foto-apparatuur ter plaatse. Daar moesten we echter vaststellen dat de kwestie eigenlijk rond een definiërsprobleem van het woordje 'vuil' draaide (zie foto). In welke mate zullen we dit ene geval nu moeten veralgemenen en onze opvattingen over de zogenaamde spreekwoordelijke luiheid van het poetskorps herzien?

Minder frekwent, maar des te emotioneler, zijn de klachten die slaan op de polyfonische samenhang met de Eddy Walliaanse geluiden uit het vernoemde portatief. Het samenvallen van deze twee niet op de populariteitslijst van de Nieuwelaan voorkomende rituelen, zou tijdens de examens de slagingskansen van sommige studenten in negatieve zin hebben doen overslaan. Vooral het nummer "Als marktkramer ben ik geboren" (van E.W.) zou zich hier in de loop der jaren een kwalijke reputatie hebben opgebouwd. Eerlijkheidsshalve moet er wel op gewezen worden dat de konsekwenties van hun poetsantussen de kuisvrouwen waarschijnlijk zelf nog niet ter ore zijn gekomen. Ofschoon men zich daarbij dan weer de vraag kan stellen in hoeverre de door hen veroorzaakte geluidshinder de mogelijkheden daartoe niet uitsluit. In ieder geval een kwestie waarvoor de oplossing erg complex dreigt te worden.

Studenten bij wie pluis en stof in balen door de kamer rollen, morren - misschien niet ten onrechte - dat de kuisbeurten soms door beurtelinge ziektegevallen van de poetsvrouwen wekenlang uitblijven. Begrijpelijk dat sommigen uit onvrede hiermee aan kwaad opzet beginnen te denken. Wat ze daarbij wel uit het oog verliezen is dat de ziektes steeds ruim op voorhand worden aangekondigd.

Hopelijk zijn we er met ons eerste artikel in geslaagd een nieuw licht te laten schijnen op de weinig benijdenswaardige reputatie die onze kuisvrouwen nogal eens genieten. In verband hiermee verwachten we dan ook dat er in positieve zin nieuwe vragen zullen rijzen. Positieve reacties kan de lezer altijd schriftelijk kwijt bij de Moelal-redactie.

De gebr. Bever

Lieten de poetsvrouwen weer vuil liggen?

VROUWEN & POLITIEK

De verkiezingen zijn voorbij en op het kasteel van Stuyvenbergh verdelen de Belgische machthebbers allerhande begerenswaardige postjes. Dat bij dit formatiebeeraad weerom geen enkele vrouw betrokken is zal niemand verwonderen; politiek is tot nu toe nog steeds een mannenspel. Niet alle vrouwen leggen zich bij deze situatie neer; en deze uitzonderingen stappen toch in de politiek. De Moelal sprak met enkele van deze witte raven. Deze week zijn Nelly Maes (V.U.) en Annemie Neyts (P.V.V.) aan de beurt. In het volgend nummer mogen Lydia De Pauw (S.P.) en Paula D'Hondt (C.V.P.) hun hart luchten.

Nelly Maes

Een afspraak op de kop tikken met Nelly Maes loopt langs een leien dakje. Geen enkel probleem, maar wel op een dag dat ze toch in Brussel moet zijn, want kilometervreten voor een studentenbladje past niet onmiddellijk in haar programma. Tien uur 's ochtends in de kamer, met een kwartiertje vertragting daagt ze op en na het in ontvangst nemen van bezoekersspasjes volgen we haar naar de kleine perszaal waar we volgend gesprek met haar hebben.

De Moelal: Hoe belangrijk is politiek voor u?

Nelly Maes: De politiek is zo ongeveer mijn leven. Zoals een beroep dat je heel graag doet heel veel voor iemand betekent. Dat houdt dus ook in dat ik de politiek heel slecht zou kunnen missen. Het is natuurlijk zo dat het een gunst is om wat je graag doet en wat sommigen enkel in hun vrije tijd kunnen doen-als beroep te kunnen uitoefenen. Maar het is wel een erg onzekere beroep.

De Moelal: U was lijstrekter voor de kamer. Is het niet contradictoerisch om als vrouw binnen een partij als de Volksunie te zitten?

Nelly Maes: Kijk, voor mij is de Vlaamse beweging een normale zaak waarin ik geëvolueerd ben en waarin ik ook het voorportaal naar de politiek heb gevonden. Ik heb altijd in mannenbewegingen gewerkt maar ik vond het vanzelfsprekend dat vrouwen zich daar waar hun talenten liggen ook een weg kunnen banen. Doordat in de zestiger jaren veel van de Volksunie als partij te verwachten viel, vond ik dat de partij op dat gebied een nieuwe taak had. Als de Volksunie voor de ontvoogding van Vlamingen opkomt dan zijn daar meer dan de helft vrouwen bij en een ontvoogdingsstrijd, om het even waar, zonder de vrouwen kan nooit lukken. Dus vond ik het normaal dat ik er als vrouw bijkwam. U noemt het contradictoerisch maar het blijkt alleen uitzonderlijk te zijn, want de V.U. is een hele typische mannenpartij. De Vlaamse beweging heeft zo'n traditie. Ik herinner me dat we in de tijd van de grote betogingen-de mars op Brussel en Antwerpen- een comité vormden van Vlaamse voormannen. Dat was letterlijk te nemen want er was geen enkele vrouw bij. Ik had dan een artikelje geschreven onder de titel: "Waar blijven onze Vlaamse voorvrouwen?" Tot mijn vreugde ontmoette ik op de betoging in Antwerpen een groepje vrouwen met de spandoek: "Waar zijn onze Vlaamse voorvrouwen?" Ik dacht: "He, dat zijn mijn geestesgenoten," en later zijn we elkaar dan in de V.U. tegengekomen. Hoewel

ik uit een landelijk kristelijk gezin kom met een zekere Boerenbondtraditie heb ik heel wat tegen de C.V.P. Ik vond in mijn jeugd heel veel om tegen te revolteren, zo de manier waarop binnen de traditionele zulen de vrouwen behandeld werden: in aparte verenigingen aparte kanalen en dan heel doel als kudded geleid worden door de mannen, daar was ik erg tegen. Ik denk trouwens dat het de tweede emancipatiegolf is die ook voor deze vrouwen een stuk opening heeft gemaakt zodanig dat ze als organisaties iets minder doel zijn geworden.

De Moelal: U heeft heel wat stemmen verloren. Waaraan denkt u dat dat te wijten is?

Nelly Maes: Om te beginnen aan de achteruitgang van de partij in het algemeen, want er bestaat natuurlijk een correlatie tussen. Wanneer de partij fel vooruit gaat, heb je meer kans op voorkeursstemmen dan wanneer de partij achteruit gaat. Nu, mijn persoonlijke score blijft ongeveer hetzelfde percentage van de partijstemmen. Dit betekent niet dat ik daar tevreden mee ben, ik wil altijd vooruit gaan.

De Moelal: Men heeft ooit beweerd: "Nelly Maes verliest heel veel van haar achterban omdat ze ooit is opgekomen in een demonstratie voor abortus."

Nelly Maes: Dat is niet waar, want ik vind abortus geen probleem om over te betogen. Ik heb daar nooit aan meegedaan. Ik vind dat wanneer er wijziging van de wet moet

komen dat voorbereid moet worden in rust en stilte. Ik belet natuurlijk niemand om te betogen, maar ik vind dat daar meer weerstand mee opgewekt wordt dan dat er zinnige gesprekken mee overgemaakt worden.

De Moelal: U bent dus tegen betogen maar u was de 20e oktober toch ook op de anti-rakettenbetoging?

Nelly Maes: Ach ja natuurlijk, dat vind ik iets van een massabeweging. Voor een abortusbetoging komt nooit een grote massa mensen op straat. Ik denk dat, in verband met de raketdemonstraties, die massademonstraties op zich een grote betekenis hebben. Het feit dat je massaal op straat komt voor iets is belangrijk maar wanneer je met 200 heel hard roepend op straat komt, kan een tegen-effect hebben. De dingen die men mij verwijt zijn een betoging tegen de bombardementen in Noord-Vietnam en een betoging in verband met Zuid-Afrika. Waar ik ervan overtuigd ben dat 80% van de bevolking niet opgesloten kan worden op 16% van het territorium en

waarvan men denkt dat ze dat dan tot eeuwigere dagen zullen blijven nemen. Bij mijn eerste verkiezing kwamen ook journalisten naar me toe en, wat ze bij een nieuw verkozen nooit doen, dwdden me een micro onder de neus om te vragen wat ik van abortus vind. Daar was toen in de partij volop discussie over en dat ik daar toen een standpunt innam is me kwalijk genomen. Maar dit is allemaal lang geleden, ik denk eerder dat ik de laatste tijd erg braaf geworden ben en dat ik daardoor stemmen verloren heb. Een reden is natuurlijk ook de concurrentie, je moet natuurlijk kijken hoe de markt ligt en in het kanton Sint-Niklaas ligt dat nogal met hoge polen tegenwoordig wat Willockx en de C.V.P. betreft.

De Moelal: Heeft u eigenlijk als vrouw hard moeten knokken om zich in de politiek te realiseren?

Nelly Maes: Ja, je moet altijd knokken. Ik vind het trouwens een zinnige manier van in de wereld te zijn, al knokkend in de wereld zijn. Tenminste als je maar op tijd de tijd vindt om te bekomen en wat rust te nemen. Maar het lijkt wel alsof het altijd weer moet met je heel hard te weren; ik vond het wel heel vanzelfsprekend. Ik ben niet opgevoed als: "Jij bent een meisje en je mag dus dit en dit niet doen en dat en dat moet je wel doen." Mijn moeder heeft dit wel geprobeerd maar mijn vader gelukkig niet. Hij verwachtte van mij net zoveel als hij van een zoon zou verwachten. Ik heb dus eigenlijk nooit dat typisch vrouwelijke gedaan. Wanneer je dan in de politiek komt dan merk je dat je verwachtingen opwekt bij de afweziging. Ik vind de vrouwelijke afwezigheid onrechtvaardig. Een democratie kan zich niet democratisch noemen wanneer ze niet de weerspiegeling is van de bevolking. En zolang de vrouwen hun aandeel-dit is dus de helft plus zoveel-niet hebben, is daar iets ondemocratisch aan. Wanneer je dus spreekt over democratisering van het hoger onderwijs-en in de zestiger jaren was dat een belangrijk thema-dan bedoel de men daarmee dat de arbeidersklasse onvoldoende vertegenwoordigd was, rekening houdend met haar getalsterkte binnen de bevolking. Wel als je dit naar de vrouwen toerekent in het politieke bestel dan staan de vrouwen nergens. Ik erger me mateloos aan die dertien dikkenekken die aanzitten rond de formatietafel beraad te houden. Dat heet dan het voorbereiden van het beleid van de komende jaren. Ik weet niet of andere vrouwen daar niet kwaad om worden maar ik word daar dus echt razend om.

De Moelal: De vrouwen zijn zelf toch nog bang om zich in een politieke loopbaan te storten.

Nelly Maes: Ik weet het, ik weet het, maar

zouden er meer vrouwen in de politieke partijen zijn, zouden ze met de vrouwen niet zo'n gang kunnen gaan als ze tegenwoordig doen, dat is duidelijk. Er zijn dus heel veel vrouwen, en ik denk dat er ook veel vrouwen op mij stemmen, maar die zijn niet aanwezig in de besluitvormingsorganen. En hoe moet je dat een vrouw kwalijk nemen. Vanaf 1967 ben ik als militante in de politiek, ontfermd. Ook in de periodes van tegenstand en wanneer ik niet verkozen werd ben ik blijven doorgaan. Maar ik heb zoveel vrouwen zien komen en ook weer zien gaan.

Want de mannen houden wel van de vrouwen in de politiek, dat ze erbij moeten zijn ontkenen ze niet meer, maar het moeten niet altijd dezelfde zijn. Ze mogen blijven, zij zijn de constante factor en de vrouwen die op de lijst komen zijn het variabel versiersel. Ik ken ook vrouwen door hun gezinssituatie, omdat hun man op een gegeven moment zegt: "Kind, je moet kiezen, wanneer je zo vaak weg bent van huis lijdt ons gezin daaronder." En dat is een verwijt dat heel weinig vrouwen kunnen verteren of verwerken. Want het is ook zo, de mannen doen niet in hun plaats wat zou moeten gedaan worden. Er is zo iets als: "we zullen het werk verdelen", ja, tot als het erop aankomt. Dan zet die man zijn voetbal even hoog als de vrouw haa. politiek, alsof die waarschaal dezelfde is.

Zo ontbreekt het de vrouw aan de mogelijkheid om zich constant in te zetten. En stel nu dat de man van goede wil is en mee de rolverdeling herverkavelt dan is er nog altijd het probleem van het dubbele-taak-hebben. Vrouwen die huisvrouw zijn en dat combineren met politiek, dat gebeurt niet zo vaak. Daar liggen stappen tussen. Je moet een maatschappelijk bestaan hebben om dat mogelijk te maken. Vrouwen met veel geld zullen dat wel kunnen, die kunnen zich namelijk in allerlei kringen gaan bewegen maar heel veel vrouwen moeten dat doen via hun beroep. Het is de beroepsituatie die hen in contact brengt met andere mensen en andere middens. Je moet toch gekend zijn en van achter de koopkop gebeurt dat nu eenmaal niet. Dus is die lijn van huisgezin en beroep waar je de beide lasten van moet dragen en dan nog eens al je vrije tijd aan politiek opofferen of als je het graag doet besteden, dat is een enorme zware belasting en ik weet waarover ik spreek. Dat veel vrouwen dit niet doen kan je hen wel kwalijk nemen, ik vind dat ook erg jammer maar dat is nu eenmaal een feit, je kan nu eenmaal niet verwachten dat alle vrouwen helden zijn.

De Moelal: U zei daarnet dat veel vrouwen voor u stemden, maar het is geweten dat er een trend bestaat dat vrouwen niet geneigd zijn op vrouwen te stemmen.

Nelly Maes: Ik denk dat het vroeger meer was dan nu. Ik voel nu als ik kiesstrijd voer veel duidelijker sympathie van de vrouwen dan vroeger. Vroeger was dat echt vaak vijandigheid omdat vrouwen hun leefpatroon aangevallen voelden. Vrouwen die in een patisserie zitten kletsen van hoe ik met mijn kinderen zou handelen, dat is nog gebeurd. Mijn leerlingen en mijn zus hadden dat toen gehoord. Maar vrouwen die een hele namiddag in een patisserie zitten kletsen, dat kan ik mij in geen jaren voorstellen. Zij kunnen dan rustig zitten kletsen van "hoe zou die dat nu doen met haar drie kinderen." Eigenlijk denk ik dat een andere manier van vrouw zijn door velen gezien wordt als een soort aanval op hun leefpatroon.

Moelal: Men zegt ook dat vrouwen die in de politiek zitten, mannen of halve mannen zijn.

Nelly Maes: Ik zal iets vertellen van lang geleden. Ik heb daarnet iets gezegd over mijn vader, ik ben een beestenokersdochter en ik deed toen allerlei dingen die niet zo meisjesachtig waren, maar ik ben daar nooit op aangekeken. Ik heb nooit gedacht: "God, ik ben jongensachtig", dat was ik ook niet. Alleen toen ik in de Onze-Lieve-Vrouw presentatie kwam in de normaalschool, dan was er een lerarene die had het over de "fijnvrouwelijkheid". Dat was een soort ideaal met een aantal deugden, dat was voor mij zoals een tang op een varken. Van allerlei hoedanigheden die als deugden werden voorgesteld voor de voorbestemd en geschikt gemaakt om je hele leven een soort slaaf te zijn. Wel, op dat moment, toen die mevrouw - het was een ongetrouwde juffrouw uiteraard, want getrouwde vlogen er uit - ons zei dat dit het ideaal was voor de "fijnvrouwelijkheid", dan dacht ik: "Ik ben dus geen vrouw, dat kan ik niet, dat is tegenstrijdig met mijn natuur". En ja god, voor de rest, ik heb mijn huisgezin en mijn kinderen daar lopen en als je dat kan zonder vrouw te zijn dan moeten ze 't mij komen vertellen.

Moelal: U heeft uw baan verloren in het onderwijs, omdat u voor de VU opkwam.

Nelly Maes: Dat is mijn zus, die is haar baan kwijtgeraakt in het onderwijs, omdat ze mijn zus was. Niet eens voor haar eigen aktiviteit, dat is nog veel erger. Ik heb mijn job in het onderwijs wel verloren, omdat er geen mogelijk is om terug te vallen wanneer je als parlementslid binnenkomt. Je kan - op dat ogenblik was het twee jaar - verlof zonder wedde krijgen, maar dan is het ook afgelopen. Dus ben ik mijn vaste benoeming definitief kwijtgeraakt. Dat was een groot probleem op het moment dat ik geen mandaat meer had. Daar wordt dan ook zo verschillend over geroepen, als een man zijn beroepsituatie verliest dan vindt iedereen dat een sociaal probleem, als een

vrouw haar beroepsituatie kwijt is, ja, dan heeft ze nog altijd een man, niet waar. Dat zijn zo die twee maten en twee gewichten waar ik het eigenlijk niet zo mee eens ben.

De Moelal: Vindt u het eigenlijk nuttig dat een partij als de VU nog bestaat.

Nelly Maes: Waarom je zo spreekt over de Vlaamse belangen dan denk je dat er ook anderen voor kunnen dienen. Ik ben dus echt een nationalist, ik ben dat zoals ik dat zou zijn in om het even welk land in om het even welk werelddeel. Ik vind dat je als volk recht hebt op zelfbeschikking, punt uit. Voor mij is dat een gedrevenheid die verder gaat dan Vlaamse belangen verdedigen, want die belangenverdedigen; ik maak geen kosten-baten-analyse van de ontvoogdingsstrijd. Ik vind dat je je verantwoordelijkheden moet nemen. Ik vind nog altijd dat de Vlamingen een volk zijn dat zich laat doen, dat zijn taak, in de wereld, in Europa, in het land niet goed vervult. Wij hebben niet de politiek die een volk van 6000000 inwoners verdient. En dat komt ook door onszelf, omdat we een gebrek hebben aan zelfbewustzijn. Ik zal nooit zeggen: "Ik ben Vlaming en daar ben ik fier op," die stickers koop ik enkel af en toe om één of andere organisatie plezier te doen maar dat is niet mijn slogan. Mijn leuze is: "Ik ben Vlaming en daar ben ik verantwoordelijk voor." En die verantwoordelijkheid kan gedragen worden ten opzichte van andere volkeren in Europa, ten opzichte van andere volkeren in de wereld. Een groot deel van ons volk heeft zich nooit zorgen gemaakt over beleid, het is maar af en toe eens dat we iets te vertellen hebben in onze buitenlandse politiek. Maar we zijn met meer mensen dan in Denemarken en zijn de Denen een minderwaardig volk omdat ze zelfstandig zijn? Ik vind eerder dat wanneer je volgens je eigen geardeheid kan leven en bestaan, dat dat een uitdaging is waar de Scandinavische volkeren een zeer goed antwoord op hebben gegeven, met een zeer eigen gekleurde ontwikkeling die toch mag gezien worden in heel de wereld. Dat is eigenlijk mijn grote ambitie en die belangenbehartiging moet dus gebeuren. Het is een soort blikopener voor het bewustzijn van andere mensen die daar niet zo diep over nadenken en zo fel van overtuigd zijn. Mijn nationalisme is het mijne en dat is gekleurd door alles wat in de wereld gebeurt en ik vind dat dat de grote bijdragen is van de zestiger jaren dat hele nieuwe thematieken in de Vlaamse beweging zijn binnengebracht maar heel vaak langs de omweg via-ik denk hier aan de invloed van andere Europese volkeren die in minderheidsposities zitten en ik denk ook aan de hele dekolonialisatiebeweging die ons eigenlijk beschaamd heeft gemaakt. We hebben namelijk gezien hoe volkeren met veel minder mogelijkheden toch een eigen zelfstandigheid hebben opgebouwd en

daar nu iets mee doen, goed of kwaad, maar dat is hun zaak en hun werk. Daar wil ik dus voorstaan.

De Moelal: Is het waar dat de VU geëvolueerd is van een heel fanatieke partij naar een gematigde partij. En dat tengevolge hiervan een aantal ontevredenen zich verschoven hebben naar het Vlaams Blok?

Nelly Maes: Dat is een hele mond vol in weinig zinnen. Ik zie het eigenlijk zo: de VU is ontstaan tegen alles in omdat de repressie zo hard was aangekomen, dat de mensen niet alleen murw waren, maar ook kwaad en verbitterd. Ik heb dat nog meegemaakt als kind. Wie men in mijn dorp getroffen heeft in de repressie-ik heb stukken van de inboedels die ze kapot hebben geslagen op straat zien liggen - dat waren de mensen die niemand misdaan hadden, mensen die niet Duitsgezind waren. Dat is eigenlijk onrechtvaardig. Dan heeft Frans Van der Elst de Volksunie gesticht met van meet af aan twee duidelijke kenmerken: als een federalistische partij en voor de democratie.

De Moelal: Dat was vroeger nogal warrig, voor de oorlog bestond het federalisme al maar zeer gematigd, men moest dan voor Duitsland zijn. Dan heeft de partij gedurende enige jaren gesuïcided onder de 5%. Wanneer men aansluiting gevonden heeft met de sociaal-economische thema's heeft de VU een vlucht genomen. We zaten in de vijftiger jaren met een enorme structurele werkloosheid die vaak verborgen was. In de landelijke gezinnen bijvoorbeeld waar de mensen het zout op hun boterham niet eens verdienen maar toch zogenaamd zelfstandig waren. Dan hadden we in die tijd ook de vele pendelaars naar Wallonië en naar Frankrijk. Dan is de VU eigenlijk gekomen met werk in eigen streek. Dat was toen zo'n evidentie maar de economen vonden dat helemaal niet evident. Ze vonden dat de mensen maar moesten gaan daar waar het werk was. Dat heeft eigenlijk de doorbraak van de VU betekend omdat men zich begon te richten naar de noden van de Vlaamse gemeenschap op heel concreet vlak. Die aanbreng heeft een doorbraak betekend en dan krijg je een tweede doorbraak in de zestiger jaren waar de nieuwe thema's komen. De wereld is dan in bewe-

ging, alle universiteitscampussen zijn op dat moment kookpotten van ideeën en ook van acties. De wereld is verontwaardigd over de Vietnam-oorlog en over al de dekolonisatie. Het was een heel boeiende wereld met een economische vooruitgang alsof het niet opkon. Geen student moest zich afvragen wat hij morgen zou hebben. Wanneer hij een diploma had, dan stonden ze zo te zwaaien met de plaatsaanbiedingen. Dat wist je, dus dat gaf een groot optimisme aan de generatie. Dat betekent dat je de nieuwe dingen, de kwaliteit begint te ondervragen, de kwaliteit van de democratie. Het traditionele gezag wordt aangevallen maar ook de ontwikkelings-samenwerking als thema wordt ontdekt.

Dat komt allemaal nieuw binnen de VU, ook het emancipatiestreven. Ik herinner me dat we wanneer we daarover als vrouw spraken, zelfs in het vormingswerk, dan moesten we knokken want zelfs voor de progressieven van toen was dat een lukse-thema. Toch komen al die dingen binnen en dat heeft de partij heel grondig veranderd. Maar er zijn een aantal mensen die dat niet zo aanvoelden en die zegden: "Kijk, de VU is een zweeppartij en zij moet de andere partijen voortjagen om bepaalde dingen te doen." Maar de generatie die jonger was die heeft natuurlijk gezegd: "We willen het zelf doen. We willen niet alleen die zelfstandigheid mogelijk maken, we willen ons een idee geven over die nieuwe samenleving." Dat betekende dus de keuze voor beleidspartij en niet voor zweeppartij. En dan krijg je dus een aantal harden die aan de kant gaan staan.

Nu wat het sukses van het Vlaams Blok betreft, voor zover je dat natuurlijk een succes moet noemen want dat is het gelukkig niet, als Pallieter zelf schrijft dat ze in de volkswijken meer stemmen halen dan de VU, dan bewijst dat degelijk dat ze een ander publiek aanspreken. Ze bewijzen zo dat ze met hun racisme niet meer in de Vlaamse traditie zitten maar dat ze duidelijk inpikken op een Le Pen-sukses en dat zij zoeken naar mensen die even goed van de onderstand leven maar die conflicten hebben met hun buur omdat hij schapen slacht in zijn tuin of op zijn balkon. Ik kan het hen niet kwalijk nemen want deze zullen er meer mee gekonfronteerd worden dan, zij die er in hun salon over praten.

De Moelal: Enkele weken terug was het de internationale stakingsdag voor de vrouwen, heeft u daaraan meegedaan?

Nelly Maes: Dat was de stakingsdag voor huisvrouwen en ik ben dus geen huisvrouw. Ik vond het eigenlijk heel pijnlijk wat ik op de radio hoorde. Ik kan mij best voorstellen dat de mannen daarbij staan te gniffelen. De werkende vrouwen tegen de huisvrouwen, dat is toch pijnlijk als je weet dat ze in ongeveer dezelfde situatie zitten. Dat vrouwen dan tegen elkaar worden opgezet, dat vind ik heel erg.

De Moelal: In de deeltijdse arbeid worden zoveel mogelijk vrouwen ingeschakeld terwijl het toch de bedoeling was dat iedereen naar deeltijdse arbeid zou overstappen. Hoe staat u hier tegenover?

Nelly Maes: Ik ben niet helemaal tegen deeltijdse arbeid. Ik moet zeggen dat ik zelf nooit drie kinderen zou hebben kunnen grootbrengen en terwijl voltijs werken. Maar ik stond in het onderwijs en ik kon dus afbouwen, anders had ik ook nooit aan politiek kunnen doen. Maar ik ben daarvoor heel bewust gaan kiezen op een moment dat je nog terug kon. Ik heb dat niet moeten doen, maar het verminderen van mijn arbeidstijd in functie van de kinderen die ik kreeg en het politieke werk dat ik wilde beginnen, en dan wilde ik ook nog studeren, dat heb ik allemaal gedaan gekregen doordat ik deeltijds kon werken en toch een vaste voet houden op school.

Iets heel anders is de situatie nu, dat is geen vrijwilligheid. Men organiseert de deeltijdse arbeid omdat men hoopt de vrouwen, die goed zijn voor de helft van de arbeidsplaatsen, terug voor de haard te zetten en die arbeidsplaatsen dan over te houden voor de mannen. Ik denk dat dat een bewuste politiek is, de vrouwen die nu deeltijds zitten zullen waarschijnlijk nooit voltijs worden en daar zit het grote gevaar.

De Moelal: Hoe staat u tegenover fenomenen als de Feministische partij?

Nelly Maes: Ik vind dat niet nuttig omdat ik niet alleen vrouw ben. Ik wil mij bewust niet laten vastspijkeren op wat ik biologisch ben, dus waarom zou ik dan een partij aanvaarden op basis van biologische eigenschappen. De Moelal: U heeft ook de bijnaam 'Roote Nellie'.

Nellie Maes: Die komt van 't Pallieterke. Ik heb daarnet al gezegd waarom dat is. Als staan voor de zwakken betekent dat je rood bent, dan zou ik dat jammer vinden. En als ze mij daarom rood willen noemen dan is dat zo. Het is een onnuttig etiket en het berokkent eigenlijk niet veel goeds. Als 't Pallieterke een scheldnaam op iemand speldt, dan weten ze wel dat ze hem voor een stuk politiek onbruikbaar maken en dat is hun dus gelukt. Maar op zich, als dat rood moet heten...

Mag ik stoppen want ik moet naar de fractie.

De Moelal: Ja, we zijn toch net klaar, dank u.

Annemie Neyts

Om een afspraak met Annemie Neyts te bemachtigen moeten via de weg van de hiërarchie, onderaan om zo uiteindelijk met de dame in kwestie in contact te komen. Op haar kabinet wordt tijdens het wachten verschillende malen gevraagd of we echt geen koffie willen. Wanneer we het wachten langzaam maar zeker beu beginnen te worden, komt men eindelijk melden dat we ontvangen kunnen worden. Er worden ons eveneens verontschuldigen aangeboden omdat de wachttijd zo lang is uitgevallen.

De Moelal: Hoe komt het volgens u dat er zo weinig vrouwen in de politiek zitten?

Annemie Neyts: Ja, dat weet ik niet hoor. Ik denk dat dat voor een stuk, in zeer grote mate zelfs, historisch bepaald is. Ik moet niet zeggen dat de vrouwen pas sinds 1946 stemrecht hebben voor het Parlement. Dat wil zeggen dat tot en met die jaren de mannen - en ook de meeste vrouwen trouwens - gevonden hebben dat politiek een mannenzaak was en dat in de meest letterlijke strikte zin van het woord. Dus daar hebben wij vrouwen een gigantische achterstand op te halen. Toen ik tot in 1973 les gaf in een gemengde school heb ik kunnen vaststellen dat mijn meisjesleerlingen, tot in de hoogste jaren van de humaniora - meisjes die dus tien jaar en meer jonger waren dan ik - niet zo zeer spontaan maar toch in zekere mate vonden dat politiek geen vrouwenzaak is. Dus, ten eerste, vrouwen worden niet verondersteld zich met politiek, bezig te houden. Men moet hier een heel stuk mee de stroom in roelen wil men er zich mee gaan bezighouden.

Een tweede zeer sterke reden volgens mij zijn de traditionele rollenpatronen. Men vindt nog steeds, dat de verantwoordelijkheden van de vrouw elders liggen. Nog altijd - vandaag wel minder dan enkele jaren geleden - wordt de vraag gesteld hoe je een voltijsde baan in de politiek combineert met de rest. Dat is een vraag die zelden of nooit aan mannen gesteld wordt. Dat is dus een tweede zeer sterk motief en ik denk dat dit de twee hoofdkenmerken zijn en dat al de rest afgeleide effecten zijn.

De Moelal: De emancipatiebeweging - die toch redelijk sterk was - heeft dus niet erg veel vruchten gedragen.

Annemie Neyts: Ja, maar er zijn twee golven van zich publiekelijk manifesterende vrouwen-emancipatie geweest. Een eerste golf voor de eerste wereldoorlog en die was niet slecht gestart in België. Maar die is dan compleet stilgevallen met de komst van de oorlog. De vrouwen hebben dan hun emancipatie-doelstellingen opzigschoven om mee te helpen aan oorlogsinspanningen en ook om zich aan humanitaire zaken te wijden. Dat is precies hetzelfde geweest in Groot-Brittannië, in Frankrijk, in Nederland als overal in Europa want deze emancipatiegolf bestond namelijk in heel Europa. We hadden al bewegingen gehad voor stemrecht voor vrouwen maar deze vrouwen zij voor een stuk zelf bereid geweest om de eis voor stemrecht voor vrouwen achteruit te stellen en dit ten voordele van de strijd voor het algemeen enkelvoudig stemrecht, voor de mannen. En dan, in 1921, vlak na de oorlog, hebben de vrouwen stemrecht gekregen voor de gemeenteraadsverkiezingen en de oorlogweuven en de moeders van oorlogsgesneuvelden ook voor het parlement. Toen is die emancipatiegolf grotendeels stilgevallen, waarom juist, dat is moeilijk te zeggen. Wat ik nu zeg zou me eigenlijk zorgvuldiger moeten nagaan, want wat ik vertel is nogal spontaan, zonder er echt diep over nagedacht te hebben. Maar ik denk dat we tussen de twee wereldoorlogen, tijdens de Charlestonjaren, een stuk maatschappelijke emancipatie hebben gehad. De korte rokjes en het korte haar, dat was misschien wezenlijker dan dat stemrecht dat je toch maar eens in de zoveel jaar hebt. Dus in de eerste fase heb je een stuk maatschappelijke emancipatie gehad die toch wel belangrijk was en vervolgens had je dan de crisis die onvergelijkbare veel erger was dan diegene die we nu doormaken. Ik denk trouwens dat er geen vergelijking mogelijk is. Toen hadden de vrouwen wel heel wat anders aan hun hoofd dan de klassieke radicale emancipatie.

De Moelal: Maar het is duidelijk dat er veel minder vrouwelijke verkozenen zijn.

Annemie Neyts: Ja, maar ik denk dat vrouwen over het algemeen stemmen als mannen, dit wil zeggen in de eerste plaats proberen ze nuttig te stemmen. En dat is natuurlijk een vicieuze cirkel. Ik was nu nuttig gerangschikt en dat is dat niet zo'n probleem maar als je nu op de tiende plaats staat op een lijst van 33, dan weet iedereen die er ook maar iets van weet dat je niet nuttig gerangschikt bent. Op het moment is dus het krusiale punt dat vrouwen moeten proberen door te dringen tot verkiesbare plaatsen of nuttige plaatsen, verkiesbare of strijdplaatsen. Daar ben ik wel nog altijd van overtuigd dat je het daar als vrouw nog steeds moeilijker mee hebt dan als man. De eerste fase, de eerste heldernis die ook de grootste is, namelijk doordringen tot op een nuttige plaats of een strijdplaats op de lijst, dat blijft nog altijd de zware dobber. Dat is nog altijd moeilijker voor vrouwen dan voor mannen, daar ben ik het volmondig met eens. En het is pas als die heldernis genomen is, dan pas beginnen de voordelen te spelen. Want ik denk nu eenmaal dat er ook een aantal voordelen zijn. Maar die allereerste fase blijft moeilijk. Er zijn nog altijd een heelboel vrouwen die dat niet goed aandurven, die bang zijn om zich in die strijd te werpen omdat ze denken dat ze het niet zullen kunnen halen ofwel omdat ze denken dat ze omdat ze vrouw zijn die moeilijke weg van het lobbyen, van gaan spreken met die en met die, van steun te gaan zoeken en te verwerven niet

hoeven te doen en dat is een zware misrekening. In de eerste fase van de oproep tot kandidaten hadden we met de PVV in ons arrondissement (Brussel/Halle/Vilvoorde) voor onze senaatslijst geen enkele vrouwelijke kandidatuur. Geen enkele, we zijn zelf moeten gaan zoeken en we hebben ze gevonden. We hadden dan twee dingen kunnen doen. Het klassieke is dat je - en zeker hadden er alleen mannen geweest bij diegenen die de lijsten maken -

de valreep is daarover een wet gestemd voor de Senaat, maar in de Kamer moet het nog helemaal beginnen.

Wat we nu meemaken wordt niet meer zo radikaal gesteld. Mijn idee is dat wat we meemaken een verbreding en verdieping is van de emancipatie, de scherpe hoeken worden afgerond. Dat komt doordat het ludieke eraf is. Het is niet nieuw meer en bovendien zitten we opnieuw in een crisissituatie.

Naar mijn gevoel is het essentiële van de eisen overgenomen door de traditionele vrouwenverenigingen. In de jaren twintig werd de KAV opgericht en dit zeer bewust om de vrouwen terug naar de haard te brengen. Ik las oolt een plezierige verklaring in een boek van Mlet Smet, over de aanwezigheid van vrouwen. De eerste voorzitter van KAV trok van leer tegen de liberalen en de katholieken omdat die "de vrouwenarbeid verdedigden en dus voorstanders waren van de vrije liefde". Om maar te zeggen hoever ze het gingen zoeken. De klassieke vrouwenverenigingen zoals KAV, NCMV, KVLV zouden ook maar een keer zeggen dat alle werkende vrouwen terug naar huis moeten. De fundamentele eisen die nu gesteld worden zijn eigenlijk overgenomen van die oudere verenigingen. Wij zien dat wij, in de liberale vrouwenvereniging van verkiezing tot verkiezing meer vrouwelijke kandidaten hebben en zeker op lokaal vlak. Op het vlak van de provincie hebben we ook van verkiezing tot verkiezing tot meer vrouwelijke verkozenen.

De Moelal: Maar de vrouwen die zich kandidaat stellen worden zelden verkozen. Weinig mensen voor vrouwen stemmen ook niet bewust op vrouwen. Daar komt nog bij dat ze meestal slechte plaatsen krijgen op de lijsten.

Annemie Neyts: Wel niet alle vrouwen stemmen op vrouwen en gelukkig stemmen niet alle mannen op mannen. Toch denk ik dat er meer zijn dan vroeger. Maar ja, ik ben natuurlijk slecht geplaatst want er zijn namelijk een hele reeks vrouwen die me komen zeggen dat ze voor mij gestemd hebben. En er zijn ook vrouwen bij van wie je het op het eerste gezicht niet zou verwachten. Ik bedoel hiermee de dames die al een hele tijd tot de derde leeftijd behoren en die me komen vertellen dat ze blij zijn dat ik kandidaat ben en dat ze voor me stemmen omdat ze vinden dat de vrouwen gesteund moeten worden. Wanneer ik spreek over dat fenomeen van verbreding en verdieping, dan doe ik dat op basis van mijn eigen ervaringen. Ik ben ooit gaan spreken voor een woederkesdag in een dorp achter Tienn. De gemiddelde leeftijd van de aanwezige dames was een stuk boven de 60. Je denk dan: "amaai" en dan blijkt dat die dames heel entoesiast en heel tevreden zijn dat er vrouwelijke kandidaten zijn. Dat was met de Europese verkiezingen en ik heb in dat kanton heel veel stemmen gehaald. Dat is wat ik bedoel met die verdieping. Dus, niet alle vrouwen stemmen op vrouwen maar er zijn er meer en meer.

Wat ook verheugend is, is dat ik de afgelopen jaren nog zelden heb meegemaakt dat er vrouwen zijn die vinden dat een vrouw niet thuishoort in de politiek.

Annemie Neyts: Ja, en er zullen er natuurlijk altijd zijn.

De Moelal: Maar ik zou willen doorbomen over het feit dat vrouwen niet op vrouwen stemmen.

Annemie Neyts: Vrouwen stemmen niet systematisch op vrouwen - ze zijn dit ook niet verplicht - maar over het algemeen wordt er toch veel vaker gekozen voor mannen dan voor vrouwen, waarschijnlijk wel ja.

De Moelal: Maar het is duidelijk dat er veel minder vrouwelijke verkozenen zijn.

Annemie Neyts: Ja, maar ik denk dat vrouwen over het algemeen stemmen als mannen, dit wil zeggen in de eerste plaats proberen ze nuttig te stemmen. En dat is natuurlijk een vicieuze cirkel. Ik was nu nuttig gerangschikt en dat is dat niet zo'n probleem maar als je nu op de tiende plaats staat op een lijst van 33, dan weet iedereen die er ook maar iets van weet dat je niet nuttig gerangschikt bent. Op het moment is dus het krusiale punt dat vrouwen moeten proberen door te dringen tot verkiesbare plaatsen of nuttige plaatsen, verkiesbare of strijdplaatsen. Daar ben ik wel nog altijd van overtuigd dat je het daar als vrouw nog steeds moeilijker mee hebt dan als man. De eerste fase, de eerste heldernis die ook de grootste is, namelijk doordringen tot op een nuttige plaats of een strijdplaats op de lijst, dat blijft nog altijd de zware dobber. Dat is nog altijd moeilijker voor vrouwen dan voor mannen, daar ben ik het volmondig met eens. En het is pas als die heldernis genomen is, dan pas beginnen de voordelen te spelen. Want ik denk nu eenmaal dat er ook een aantal voordelen zijn. Maar die allereerste fase blijft moeilijk. Er zijn nog altijd een heelboel vrouwen die dat niet goed aandurven, die bang zijn om zich in die strijd te werpen omdat ze denken dat ze het niet zullen kunnen halen ofwel omdat ze denken dat ze omdat ze vrouw zijn die moeilijke weg van het lobbyen, van gaan spreken met die en met die, van steun te gaan zoeken en te verwerven niet

hoeven te doen en dat is een zware misrekening. In de eerste fase van de oproep tot kandidaten hadden we met de PVV in ons arrondissement (Brussel/Halle/Vilvoorde) voor onze senaatslijst geen enkele vrouwelijke kandidatuur. Geen enkele, we zijn zelf moeten gaan zoeken en we hebben ze gevonden. We hadden dan twee dingen kunnen doen. Het klassieke is dat je - en zeker hadden er alleen mannen geweest bij diegenen die de lijsten maken - zegt, ja er is geen enkele vrouwelijke kandidaat - het was dan nog waar op de koop toe dat je dan zegt pech. Maar ik en sommige anderen waren er dan bij en we hebben dan gezegd dat dat niet meer kan. Het is vandaag de dag niet meer mogelijk om met een lijst met 16 effectieven en 6 plaatsvervangende voor de dag te komen met niets anders dan mannen op, dat kan nu niet meer. We zijn dan op zoek gegaan en we hebben ze gevonden. Maar ze stonden dan inderdaad niet nuttig gerangschikt, toch hebben ze het behoorlijk gedaan hoor. We zien wel dat voor de gemeenteraadsverkiezingen het spel serieus gespeeld wordt dan vroeger. Daar heb je wel vrouwen in een nuttige orde en daar hebben we dan meer vrouwelijke verkozenen dan vroeger. Maar toch, het aantal blijft klein.

Ik kan het aantal geven voor het ganse arrondissement wat de PVV betreft. Er waren 24 vrouwelijke kandidaten, Kamer- en Senaatslijst en alle provincie lijsten samen. Ik heb ze eens uitgenodigd en ze zijn bijeen gekomen, er zijn er 21 van de 24 komen opdagen, dat is mooi. Maar in 1981 hadden we dat niet hoor, dat is een lange weg. Dus het is moeilijk om aan een plaats te komen aan een gebrek aan vertrouwen, door een wederzijds gebrek aan vertrouwen. Ze zullen misschien wel een goede plaats bekommen maar zullen ze wel iets verzezzeliken, dat idee zit vastgeroest.

Men heeft voor een stuk nog altijd de neiging te vinden dat er een vrouw goed vindt ze ook zeer goed moet zijn. Men zal een man veel gemakkelijker middelmatigheid vergeven dan dat men dat een vrouw vergeeft. En mannen zullen gemakkelijker zeggen dat ze wel vrouwelijke kandidaten willen maar dat ze goed moeten zijn. Tegen mij durven ze dat niet zo te zeggen omdat ze weten dat ik daar op antwoord. Ik zeg dan: "Als je dat van al die mannen zou vragen zou je nooit een volledige lijst bekommen." Dat leeft, en wat ook leeft bij vrouwen is: ik kan dat niet en ik durf dat niet. Dat is waar, dus mijn stelling is, ik ben niet onredelijk optimistisch ik zeg dat ik gewoon zelf kan vaststellen - niet alleen aan de hand van mijzelf want dat zou te gemakkelijk zijn, maar globaal bekeken - dat het langzaam maar zeker evolueert in de goede richting.

De Moelal: Dan had ik ook graag het partijstandpunt van de partij over abortus gekend.

Annemie Neyts: Het partijstandpunt is een zeer voorzichtig standpunt. Dit wil zeggen dat de partij voorstander is van de regeling die volgens het wetsvoorstel van senator Lucienne Herman-Michielsens. Dit houdt in dat abortus mogelijk is in overleg tussen de vrouw en de geneesheer in gevallen dat de gezondheid van de vrouw in het gedrang komt. Hierbij gebruikt men voor de definitie gezondheid de definitie van de wereldgezondheidsorganisatie, zijnde een toestand van geestelijk, materieel, psychisch en fysisch welzijn.

De Moelal: Komt dit standpunt overeen met uw persoonlijke visie over dit probleem?

Annemie Neyts: Die komt niet overeen met mijn persoonlijke visie. Ik heb in 1981 in de korte tussentijd dat ik verkozen was en het moment dat ik de eed aflegde als volksvertegenwoordiger en die van staatssecretaresse het wetsvoorstel Leona Detiège mee ondertekend en mee ingediend. Ik heb dat ook meegestemd, twee maal. Dat is mijn standpunt. Maar ik heb ook hard gejuverd in onze verenigde fractie van Kamer en Senaat om te maken dat men het voorstel Detiège in de eerste versie en vervolgens in de tweede versie dat de Kamerfractie dat zou goedkeuren, welwetende dat het voorstel in de Senaat geen schijn van kans had. Naar ik deed het met het argument dat het de Senaat onder Druck zou zetten, om er werk van te maken. Onverrichterzake. En ik vind het jammer dat men er maar niet in slaagt om die zaak te deblokkeren.

Inge
Afida
Amabilis

VOLGENDE NUMMER: PAULA D'HONDT EN
LYDIA DE PAUW

BRUSSEL

Jan Decorte

houdt vanavond een lezing in de Beursschouwburg. Hij die altijd zaagt over het felt dat er veel te weinig geld is voor het niet-commerciële theater (een contradictie die volgens hem dus niet in terminis is) mag al zijn grieven eens samenbinden in zijn avond van de Hard op de Tong reeks.

Volgens Decorte: "de codes zijn vermoed en versleten. De kritiek ziek- en zinloos. Het publiek vergrijsd en uitgedund. Theatermakers blijven bij de pakken zitten of werken zichzelf in een marge zonder uitzicht. Succes en prestige (de rijkdom) gaan hand in hand. Oude-recepten-in-een-nieuw-kleedje zijn schering en inslag". Meer van dat vanavond, 19 november in de Beurs. Om 20u30.

In deze reeks volgen nog: Patrick Duynslaeger, over film (di.10 dec.), Eddy Van Vliet, over poëzie, Walter Van den Broeck, over voetbal, Rik Manhaeve, over reclame, Jef Geeraerts, over liefde en dood (of wat had u gedacht?) en Geert Bekaert, over architectuur.

Waarom is het theater van Jan Decorte niet populair?

is makkelijk te achterhalen, of te weerleggen, natuurlijk, bij de 4 ultieme voorstellingen die zijn HTP van di 26 t.e.m. vrij, 29 november in de Beursschouwburg brengt. "Kleur is alles" heet de zelf-gemaakte produktie (al gaat Decorte ook bij bevestigingen van Shakespeare of Goethe zo ver, dat ze wel van zijn hand lijken...) en de reden waarom deze produktie een goede inleiding "tot het werk van Jan Decorte" is, is dat ze maar anderhalf uur duurt. Om 10 uur sta je alweer buiten en kan je de kritiek of dit enfant terrible aanvaarden, of weerleggen natuurlijk.... Tel: 02/ 513 82 90.

Kwartet

Vorig jaar bracht het BKT een bewerking van Heiner Müller's bekendste stuk. Terzelfdertijd bracht ook De Witte Kraai haar interpretatie. Omdat er echter in dit apeland zo iets is als theaterdecreet, mogen geen 2 gezelschappen tegelijk 1 bepaalde produktie opvoeren. De vergelijking moet dus met de nodige tussentijd worden gemaakt.

Na een toernee in Nederland, is De Witte Kraai eindelijk naar België afgezakt. Gevraagd door de Beurs, speelt het gezelschap in de Spiegelzaal aan de Graanmarkt 5. Dit is een voorvallige tentoonstellingsruimte van de Val.St.Lambert fabrieken. En het decor is dus tegelijk decadent en mooi. Net als de tekst van Müller. Het fin-de-siècle in 1985, aantrekkelijk en afstotelijk. Heiner Müller door De Witte Kraai.

Op do, 21, vrij, 22 en za, 23 nov, om 20u30 in de Spiegelzaal, boven Café De Kristallen Bol.

Consorten

24.11: Propaganda in Leuven
25.11: Dire Straits in Vorst Nationaal.
26.11: The Cure
7.11: King, VUB
11 en 12.12: Simple Minds in Vorst Nationaal
22.12: Sting in de Limburghallen te Genk

Fool For Love

Sam Shepard is het laatste jaar bekend geworden. En dan vooral met dingen waar hij zich sporadisch mee bezighoudt: als acteur in The Right Stuff en als co. regisseur van Paris-Texas.

De man is echter in de eerste plaats toneelschrijver. In Amerika heeft hij al een hele reputatie opgebouwd en hier helpt het BKT een beetje aan de opmars. Van 17 november, elke do, vrij en za (20u30), en zo(15u) in de BKT-ruimte, Kapellemarkt 8. Germania gaat er op 5 december naartoe en als u braaf bent mag u mee.

De Armada

is één van de tentoonstellingen die in het kader van Europalia worden georganiseerd. In de overzichtstentoonstellingen, die tot 26 januari in de Passage 44 loopt, kan je een indruk van de Spaanse oorlogsvloot opdoen. En ondertussen zijn de tentoonstellingen in De Nassaukapel nog steeds zeer mooi.

Goede films in de stad

Ran: een monument van Kurosawa in De Acropole.
Birdy: een psychologisch drama in zeer suggestieve beelden. Vietnam eens anders doorlicht. Muziek van Peter Gabriel.
Gok in de Adventure: Witness.
Desperately seeking Susan: zou Madonna dan toch wat in haar mars hebben?
Dust in Vendome en Vader is op zakenreis, o.a. in Galeris.

JacoBijnen

Toen het Kwintet der Jacobijnen in 1979 van start ging, betekende dit eigenlijk niet meer dan de definitieve vastlegging van jarenlang gezamenlijk musiceren. De naam is ontleend aan de zich in het 19e eeuwse Brugge afspeelende historische roman "t Kwartet der Jacobijnen", van Maurits Sabbe, waarin muziek en discussie over revolutionaire ideeën enkel een aanleiding vormen voor een moraliserende liefdesgeschiedenis, met de dochter van de cellist als hoofdprijs.

De bezetting van het Kwintet -blazers en strijkers gemengd- is uitermate geschikt voor vele 18e eeuwse kamermuziek, waarin komponisten graag de timbres van verschillende instrumenten met elkaar te combineren.

!Het repertoire strekt zich uit van barok tot vroegklassiek. Extra aandacht gaat hierbij naar de rijke literatuur voor kwartet en kwintet, naast solo's en werken in trio-bezetting.

Op 4 december brengen ze aan de VUB werk van: Johan Christian Bach: Kwartet in BES en Sonate in E. Coult Philipp Emanuel Bach: Sonate in G. Johann Cristoph Friedrich Bach: Trio in C. Johann Sebastian Bach: Trio in G. Wilhelm Friedmann Bach: Sonate in D.

Of: een muzikale familie in 1985 voorgesteld. Het Kwintet der Jacobijnen brengt een mooie kennismaking met de familie B.

Gek...

verwaand, ja!

Hugo Brandt Corstius, een naam met sterallures; de man die deze naam draagt, is er ook niet van gespeend. Dit kon het publiek zonder veel moeite vaststellen, toen hij twee weken geleden de VUB aandede voor een lezing, georganiseerd door de dienst Cultuur en het Vermeylenfonds. Brandt Corstius bekende eerlijk dat hij nog nooit van Vermeylen gehoord had (zijn lezers wisten al dat zijn kennis van België zich beperkt tot "Iemand die aan niets anders denken kan dan aan Nederlandse kaas is gek of een Belg").

Na wat show met zijn tas ("is deze op weg naar hier niet verwisseld met een andere tas?") las hij voor uit eigen werk: hij opende met "Bevrijd België", een parodie op de argumenten van een Nederlandse krant om de Amerikaanse inval in Cambodja goed te praten. Zoals verwacht kwam ook "De reizen van Pater Key" aan de beurt: de slotlinea van dit boek kwam in het nieuws toen de Nederlandse minister van Cultuur de PC Hooftprijs 1984 niet aan Brandt Corstius wou uitreiken. In de pers werd daar ook verontwaardigd op gereageerd en men viel Brinkman van alle kanten aan. Nochtans was, meer dan de lichtgeraakteid van de minister of de kwetsende opmerkingen van Brandt Corstius, het slechte juryrapport een goede reden om de prijs niet toe te kennen. De zin "Tenslotte acht de jury het geen toeval dat de PC Hooftprijs aan Brandt Corstius wordt toegekend in het jaar dat de Paus Nederland bezoekt." mag niet aanvaardbaar zijn in een juryrapport dat advies geeft ivm een door de overheid toe te kennen prijs. Zo iets zou een negatieve stellingname van de overheid tot het katholieke deel van de Nederlandse bevolking en als je dat toelaat kan de jury een volgende keer

bijvoorbeeld racistische uitspraken op een gelijkaardige wijze van commentaar voorzien.

Naast een paar fragmenten uit zijn "Opderlandse taal- en letterkunde bracht Brandt Corstius nog iets dat veel stof deed opwaaien in Nederland: het stukje waarin hij zich bekleagde over het saaije leven van het Nederlandse koningspaar (toen nog prinsespaar), die hij toen Prinses Leegheid en Prins Onbenul noemde.

Een recente Stoker besloot de lezing: "1990" die de slaafse houding van de Nederlandse regering tot de USA ivm de kruisraketten op de korrel neemt. Het debat achteraf - bij het Vermeylenfonds blijktbaar een gewoonte - scheen Brandt Corstius maar matig te bevallen en zijn antwoorden waren meestal bijzonder weinigzeggend. Zo vindt hij de

polemieken van anderen (in de vraag uit het publiek was om sprake van Reve/Mullisch "ammusement voor de lezer", maar van zijn eigen polemieken zegt hij dat ze "zoveel beter dan de andere zijn" (die "andere" werden volgens hem "2e of 3e rangauteurs"). Een normale polemiek betekent voor hem een polemiek waarbij scheldwoorden over en weer geslingerd worden. ("dan zou ik minder opvallend") Dat daarbij woorden vallen als "Eichman" en "neo-antisemit" vallen, is ook niks bijzonders: hij is niet van mening dat een dergelijk gebruik van zo'n gevoelsgeladen termen een vervlekking van die termen zou kunnen veroorzaken. Gezien ze volgens hem terecht gebruikt worden voor mensen die potentieel nazi's zijn. Maar als je de huidige maatschappelijke situatie met die van Duitsland in de 30er jaren vergelijkt, vind je waarschijnlijk nog meer potentiele Nazi's.

Natuurlijk kwamen er ook vragen over de talrijke pseudoniemen van Brandt Corstius (Raoul Chopkin, Stoker, Piet Grijs, Victor Baarn, Jan Eter, Hugo Batus, Drs G van Buren). Deze staan elk voor een andere persoonlijkheid, hoewel ze mekaar gedeeltelijk overlappen. "Het is prettig schizofreen te zijn" voegde hij nog aan zijn verzameling doodoeners aan toe.

Piet Grijs is gek... op soms nogal goedkoop sukses bij het publiek. L.Borgia

JAZZ

= The Ric band =

Een belangrijke figuur in de groep is Krls Shannon. In 1963 was hij lid v.d. eerste Big Band van Free Jazz. In 1966 maakt hij een heel jaar deel uit van Living Theatre van Julien Béch, de theatervernieuwer die eerder dit jaar is overleden. Hij werkt mee aan films van o.a. Claude Ache en Schulzinger, verdiept zich in Arabische muziek en Zen Boeddhisme. Kortom een duivel-doet-het-al wiens muzikale evolutie mee de stijl van The Ric Band bepaalt. Op 28 nov. in het K.K. Gratis dus.

AGENDA

- WO, 20/11 20 u: Centrum voor Permanente vorming: Vrijzinnige waarden in opvoeding en onderwijs (HILOK-geb. L-2de verd.-aud. 3)
20 u: film Rambo: Limburgia
20 u: film: Diamonds are for ever LVSU
18 u30: Amnesty International-aktie, lokaal Vrij Onderzoek.
22 u: TD V.O.+VAKA
- VR, 22/11 20 u: Pleegepeutistenlogaterfui in K Kultuurkaffee
- MA 25/11 12 u: debat studentenbeweging n.a.v. de SOR-verkiezingen (kafetaria)
18 u: CVPV: informatica en basic HILOK 2de verd. AUD. 3
20 u: Vertigo Hilo
22 u: TD Boostaelse Maegden
- DI 26/11 10-16 u: fakulteitsverkiezingen
10 u: KK: debat tussen Sor-kandidaten
11-16u: kafetaria: informatie tover verkiezingen
18-20u30: verkiezingen voor werkdudenten.
19u30: CVPV: Strategieën voor het zoeken naar bewijzen 5 C403
20 u: Perksing: Kaas en Wijnavond. in Galerij Y' (boven KK)
20 u: film Dumbo: Infogroep
20 u: Hageland 24 min.-loop (faculty)
22 u: TDLimburgia
- WO 27/11 10-16 u: verkiezingen in het kafetaria
11-14 u: kafetaria: animatie: Wurre-Wurre/stand van het kworum
14-18 u: oriëntatie beschikbaar materiaal, Galerij 1ste verd.
18u30: PK bowling
22u: TD Femina
- DO 28/11 14-16u: Fakulteiten: verkiezingen in het restaurant: kworumstand
20u: CVPV: zijn er grenzen aan de vrije meningsuiting HILO, aud.3 verd. 2
20 u: film: Trading Places, VSKM
20 u: Asterix veroverd Rome (KEPS)
22 u: TD Campina
22 u: TD Solvay in Post 70
- MA 2/12 18u: informatica en basic, hilok 2de verdieping Aud. 3
20 u: film: Ghandi, Antwerpia BSG filmfestival BSG
19 u: Last Remake of beau Geste
21 u: Heaven can wait
21 u: lezing Myriam van Hee en Stef Van DenBremt in KK
22 u: TD VAKA
- DI 3/12 BSG filmfestival
19 u: Smokey and the Bandit II
21 u: Silent Movie
22 u: VRG TD
- WO 4/12 BSG filmfestival
19u: Double Trouble
21u: Annie Hall
12u: St-Niklaashappening in het kafetaria (AI)
- DO 5/12 BSG filmfestival
19 u: 1941
21 u: Pink panter strikes again
23 u: St Niklaas TD Perksing

Abonnee

Het was ongelooflijk hoeveel reacties dat we kregen op de abonnementen-aankondiging die verscheen in de vorige Moeial. Het was net of niemand wist dat je ook een abonnement op de Moeial kan nemen. Het blijkt nu dat vooral werkstudenten en pas afgestudeerden een Moeial-abonnementje wensen. Wij zeggen echter meer, voor alle studenten heeft een abonnement zin. Neem nu bijvoorbeeld iemand die elke nacht naar de BSG-zaal trekt, die is dinklags middag natuurlijk nooit op tijd uit bed om een Moeial af te halen aan het kafetaria. Maar dan must hij de gerenommeerde Moeialagenda waarin alle fuiven vermeld staan. Als hij een abonnement zou nemen dan was er echter helemaal geen probleem. Hoe kan je Moeial-abonnee worden? Eenvoudig, schrijf 150,-fr. op onze rekening: 001-1386975-48 (duidelijk naam en adres vermelden). Of je springt even bij ons binnen en betaalt het cash.

Artsen tegen kernwapens

SoR nr.3

Nadat de internationale medische werkgroep tegen atoomwapens (IPPNW) de Nobelprijs voor de vrede 1985 gekregen heeft, zou een voorstelling eigenlijk overbodig moeten zijn want alle kranten en weekbladen hebben er aandacht aan besteed. Maar omdat er steeds wel mensen zijn die door de mazen van het dichte medianet glippen herhaal ik nog even waar "Artsen tegen Atoomwapens" zoals ze in de volksmond heet, voor staat. Het IPPNW is een internationale vereniging van artsen die willen wijzen op de medische effecten van een atoomoorlog. Door de politici en het grote publiek te informeren over de gevaren van een nucleaire veldslag willen ze de bewapeningswedloop een halt toeroepen. Hun motto "voorkomen is beter dan genezen" krijgt nog meer inhoud als je beseft dat de wetenschap niets kan doen om de slachtoffers van een kernconflict te helpen. Op 9 en 10 november hield het IPPNW een eerste regionaal symposium hier aan de VUB. Het leek de Moelial een goede gelegenheid voor een gesprek met Eloi Glorieux, een actief lid en zowat de woordvoerder van de Vlaamse afdeling.

Moelial: Je zal de vraag zeker al meerdere malen gehoord hebben. Wat is dat ding, International Physicians for the Prevention of Nuclear War, en waar en wanneer werd het opgericht?

Glorieux: In 1980 richtten 2 kardiologen, Loun (USA) en Charov (USSR) een internationale overkoepelende artsenorganisatie op. Bedoeling was om het publiek op de hoogte te brengen van de gevaren van een kernoorlog. De groep "artsen tegen Atoomwapens" ontstond ook uit de overtuiging dat dokters niets zullen kunnen doen om de slachtoffers van een kernaanval te helpen. De organisatie van Loun en Charov groeide op 5 jaar aan tot 140 000 leden uit 50 landen (zowel uit het westen als uit het oostblok). In België waren het dokter Jef De Loof en Prof. Maurice Errera die in 1981 naar aanleiding van een oproep van het IPPNW in een internationaal medisch tijdschrift, respectievelijk een Vlaamse en een Waalse afdeling opgericht hebben.

Moelial: De Vlaamse IPPNW is veel groter dan de Waalse.

Glorieux: Ja dat komt doordat het beroep van arts in Wallonië nog met meer ontzag bekeken wordt dan in Vlaanderen. Voor de Waalse dokters is het dan ook moeilijker om hun elitair status te combineren met het lidmaatschap van een geëngageerde vereniging.

Moelial: Wie zijn dan de Vlaamse dokters die zich bij Artsen tegen Atoomwapens aansluiten? Alleen diegene die tijdens hun opleiding ergens bij een linkse groepering hebben rondgehangen?

Glorieux: De Vlaamse afdeling kent 1600 leden, wat procentueel gezien heel hoog is. Dit betekent dat we onze leden uit alle "dokterscategorieën" halen. Zowel de traditionele dorpsarts als dokters uit groepspraktijken

of dokters uit de Christelijke zult, die kernbewapening niet in overeenstemming kunnen brengen met hun geloof.

Je hebt ook twee soorten leden: de aktieven en diegenen die financieren. Deze laatste zal je zelden zien opstappen in een betoging maar toch is hun financiële hulp broodnodig. Trouwens, de Vlaamse afdeling van IPPNW aanvaardt, in tegenstelling tot de internationale, ook niet-artsen als lid. Dat zijn dan bijvoorbeeld gezondheidswerkers. Je moet eens op de termen "gezondheidswerker" en "geneesheer" letten om de elitaire ideeën te begrijpen die rond het artsen beroep bestaan. Door ook niet-dokters als lid op te nemen wil IPPNW-Vlaanderen zich daar tegen afzetten.

Moelial: Wat is de politiek van "Artsen tegen Atoomwapens"?

Glorieux: De internationale vereniging werkt met een platform van 4 punten:
*IPPNW beperkt haar werkerterrein tot alles wat een kernoorlog aangaat.
*Haar doel is het voorkomen van een kernoorlog omdat het beschermen van het leven en het instaan voor de gezondheid behoort tot de professionele verplichtingen van een arts.
*De leden, zowel uit Oost als West, zullen ervoor zorgen dat overal ter wereld dezelfde correcte informatie over een kernoorlog worden verspreid.
*IPPNW zal geen standpunt innemen over het specifieke beleid van een regering hoewel ze bepaalde maatregelen ter preventie van een kernoorlog wel zal voorstaan.

Moelial: Dat is een vrij beperkt platform.

Glorieux: Ja, maar op internationaal vlak is dat nodig wil je tot een samenwerking komen tussen Oost en West. Het is niet dat IPPNW de mensenrechten, de Zuid-Amerika problematiek of Afghanistan niet belangrijk vindt, maar als je die problemen erbij neemt

wordt het veel moeilijker werken. Dat merk je op andere ontwapeningsforums; men sleurt er steeds allerhande bijzaken bij waardoor de sfeer zo verziekt is dat men er zelfs niet meer toe komt om over ontwapening te spreken. Voor IPPNW-internationaal is de kernbewapening het belangrijkste probleem en de oplossing ervan mag niet vertraagd worden door andere problemen. De nationale afdelingen zijn echter vrij om zelf een ruimer platform aan te nemen. Zo hebben wij dit jaar een standpunt omtrent Zuid-Afrika ingenomen, meegedaan aan de anti-rakettenbetoging van 20 oktober en samengewerkt met Amnesty International.

De Moelial: Waarom kregen de "artsen tegen kernwapens" dit jaar de Nobelprijs.

Glorieux: IPPNW heeft bepaalde zaken gedaan die zeker een nobelprijs verantwoordt. Ik denk echter dat ook onze manier van werken vrij uniek is. We werken dus zowel met mensen uit het Oosten als uit het Westen. Onze werking is echter gebaseerd op vertrouwen. Op de eerste symposia van het IPPNW klitten de Oost-Europese artsen aan elkaar. Nu, 5 jaar later, is er meer persoonlijk contact tussen de dokters van het Oosten en die van het Westen. Bij het congres op de VUB leerden de Sovjet-artsen bij de Vlaamse collega's. Het contact tussen de twee blokken bevordert is essentieel als men tot ontwapening wil komen.

Moelial: Een laatste vraag, wat is een "Regionaal Symposium"?

Glorieux: Dit jaar werd er naast het traditionele internationale symposium ook een eerste regionaal symposium (aan de VUB) met alleen Europese deelnemers gehouden. We beslisten tot een regionaal symposium, omdat onze regionale symposia, net zoals bij de Internationale ontwapeningsgesprekken, het de USA en de USSR zijn die het hoge woord voeren zodat kleine landen er voor Piet Snot bijlopen. Een regionaal symposium wil nadruk leggen op de individuele landen, het wil de blokkering doorbreken. We willen er meer zeggenschap voor de Europese lidstaten door bereiken. Op het eerste regionaal symposium waren vertegenwoordigers van 18 landen aanwezig. De Verenigde Staten en de Sovjet-Unie hadden elk 2 waarnemers. Dat in zo'n regionaal symposium het aksent op de Europese landen ligt is heel belangrijk. Indien een kernoorlog uitbreekt, zal hij zo goed als zeker hier uitgevochten worden.

Wie meer informatie wil of wie lid wil worden van de Medische werkgroep tegen atoomwapens kan steeds terecht op volgend adres:

Vol

Medische Werkgroep tegen Atoomwapens
Triomfplan 74,
1160 Brussel

PERS

Moreel? kom nu

3 November: feestdag van St. Hubertus, het St. Nikolaas-surrogaat voor alle gebraden haasjes, gevulde fazanten en gemarineerde reebouten. Die avond springt Lou De Clerk, ex-perschef van Wilfried Martens en hoofdredakteur van De Gazet Van Antwerpen, een gat in de hemel. Zijn collega's Manu Ruys en Hugo Camps doen trouwens net zo. De Halleluja-krengen van de coryfeën van de Vlaams-Katholieke dagbladpers overstemmen zelfs het gejoel van Ivan Lendl na zijn overwinning op het ECC-tennistoernooi te Antwerpen.

Hun vreugde is trouwens terecht want de toekomst ziet er voor de Katholieke journalist terug stralend uit. Terwijl Leo Verbiest en Paul Goossens als vrijzinnige hoofdredakteurs van respectievelijk Het Laatste Nieuws en De Morgen het toppunt van hun journalistieke loopbaan bereikt hebben, net als crypto-socialist Marijnissen van het Volk, kunnen Camps, De Clerk en Ruys nog hoger klimmen. Het absolute doel dat de Katholieke verslaggever vanaf nu ambieert is door de Paus zalig en als even kan zelfs heilig verklaard te worden. Net zoals dit Titus Brandsma (+ 1942, concentratiekamp Dachau), Nederlands journalist en Karmeliet, dit op 3 november laatstleden overkwam. De enige vereiste om ook in de hemel een perskaart te verkrijgen is hier op aarde steeds de "katholieke waarheid" te verkondigen. En dat kan toch moeilijk een probleem zijn in Vlaanderen, een lap grond dat leeft van Katholieke waarheden? Arme vrijzinnige pers, weerom gediscrimineerd.

Cament Bert

Verleden jaar daalde de Moelial af in het duistere labyrint der VUB-kelders, op zoek naar de diepste kernen van Waarheid. Deze week zette Na, de tocht in de wonderde wereld van onze onief bovenaards verder. Gelokt door het 'konijn' van haar nieuwsgierigheid verdween zij in de liftkoker. Eens op de vijfde verdieping toog zij gebouw B in. Ook daar bleek het best mogelijk om in een labyrint-achtige gangenkonsrukatie te verdwalen. Na probeerde zich een weg te vinden volgens de ons allen welbekende methode van try and error. In Alices Wonderland spraken de bomen, op de VUB zijn het de muren (affiches) en vooral de deuropischriften (416,423,447,...). I grote gele deur bleek bijzonder intrigerend, ze heette "centrum voor lekenbegeleiding". Wat was geschikter om Na, weer naar de ware weg des levens te wijzen? De begeleider van de leek is toch de pastoor van de vrijzinnige? (neel) Vol misvattingen en vooroordelen opende Na, de deur. Na I uur kwam zij helemaal gelouterd weer naar buiten. De reden? Een babbel!

Het centrum voor lekenbegeleiding? Ja, maar als u wil ook een studicentrum voor empirische epistemologie. Ook uitgifte kantoor van enkele werken over vrijzinnigheidsleer en cursussen als "De morele van de morele Vlaanderen". Er blijken verder stevige banden te bestaan met het Humanistisch Verbond en met de Humanistische Jongeren. Kortom: wat gebeurt hier?

De man die de touwtjes in handen houdt heet Jaak Vanlandschoot. Hij is "wetenschappelijk medewerker VUB" en is zeker niet de pater van onze onief. Zijn taak is die van algemeen organisator van de bijzondere licentie lekenbegeleiding op de VUB. Die studierichting werd voor het eerst ingericht in 1980 en kan nog steeds gevolgd worden

De Sociale Raad vergaderde nogmaals op 14 november 1985. Het werd een eerder kalme vergadering zonder veel opspelingen. De Moelial poogt hieronder enkele punten die afgelopen donderdag besproken werden op een rijtje te zetten.

Het tweede punt van de dagorde betrof de zgn. "Follow Up". Hier merkte Alain Isaac (terecht) op dat de sportkaarten momenteel aan de VUB-studenten voor 200 frank verkocht worden in plaats van aan de officiële prijs van 150 frank. Eric Goubin (Sor-voorzitter) was het volkomen eens met de ALS-vertegenwoordiger. De voorzitter sprak over een "grof initiatief" van het Sportdiensthoud zonder hierbij de SoR te raadplegen. Alain Isaac stelde bovendien dat de 50 frank die door heel wat studenten teveel werd betaald zo vlug mogelijk moest teruggegeven worden en dat aan deze wantoestand een einde moest gesteld worden. De SoR-voorzitter stond achter dit standpunt.

Na de goedkeuring van een rapport met betrekking tot het Kinderdagverblijf en de Dienst Huisvesting (waar ik hier niet kan op ingaan : deadline stond het punt "Onthaal buitenlandse studenten": ideeën en planning" op de dagorde. Voorzitter Eric Goubin kreeg schoolmeester-allures en schreef onder andere volgende ideeën op een bord vóór aan de vergaderzaal. Het probleem van de buitenlandse studenten situeert zich op twee niveaus: enerzijds dat van de huisvesting en anderzijds dat van het onthaal van deze groep studenten. SoR-lid E. Boon, A. Gillis en E. Goubin hadden reeds enkele ideeën inzake deze problematiek uitgedokterd - zo zouden in de periode augustus-tot-september koten moeten vrijgehouden worden voor buitenlandse studenten om deze alzo in staat te stellen een definitief onderdak te vinden. Diensthoud-Huisvesting Emmerechts beklamtoonde dat dit reeds gebeurt maar A. Gillis scherpste haar aanvalsvraag en ontkende dit. Men wil ook op de een of andere wijze meer VUB-koten vrijmaken voor deze studenten. Initiatieven die zich op het tweede niveau stueren zijn bijvoorbeeld het uitgeven (door de Public Relation-dienst van de VUB) van een brochure ten behoeve van de buitenlandse studenten, het organiseren van een jaarlijkse onthaaldag en culturele manifestaties en het oprichten van een club voor deze studenten. Dit alles zijn slechts ideeën die weliswaar vaak nader omkaderd werden (door o.a. S. Biesemans) maar waarom nog heel wat onderzoek moet worden gedaan. Tijdens de SoR-vergadering van maart volgend jaar zouden beslissingen moeten vallen. Een probleemgebied die misschien ook stof zal doen opwaaien?

Terwijl dit vaag ideeëngoed -en daardoor bijwijlen overkomend als geklets in de luchtledige ruimte- werd uiteengezet door bepaalde SoR-aanwezigen en schoolmeester E. Goubin viel mijn oog op enkele stoute leerlingen: A. Isaac maakte een tekening -waaruit weliswaar een zeker tekentalent bleek- en de sekretaris van de SoR bleek in te dommelen op weg naar dromenland.

Net voor het einde van de vergadering en voor het arriveren van de broodjes slaagde SoR-lid G. Devos er toch nog in te komen opdagen en zijn plaatsvervanger te vervolgen. Hij had blijkbaar niet vergeten dat eerder duidelijk gesteld werd dat bij een viermalige afwezigheid van een SoR-lid deze zou ontslagen worden.

Op het einde van de vergadering meldde SoR-voorzitter Goubin dat het Kultuurkafé officieel dinsdag 19 november heropend zou worden. Naast nog enkele andere mededelingen werden ook de namen van de SoR-kandidaten bij de voor de deur staande verkiezingen gesgnaald (zie ook elders in dit uniek studentenblad). Vergeet niet dat de SoR een belangrijk beheerorgaan is binnen de VUB-structuur waarin bovendien studenten zetelen! In deze SoR wordt immers heel vaak nuttig werk verricht die essentieel is voor de studenten. Allen naar de stembus dus op 26, 27 en 28 november.

GDR.

In ziekenhuizen, gevangissen, bejaardentehuis en het leger treffen we al zo lang aalmoezners aan. Ze zijn te werk gesteld in instellingen die probleemituaties durven scheppen. Men moet er zich verzoemen met zijn 'ziek' of 'anders' zijn, met de vreemde omgeving, met het andere leven. Traditioneelwijze deed men bij die problemen een beroep op aalmoezers, stilaan duikt ook de niet-konfessionele morele dienstverlening op zulke plaatsen op.

Stilaan? Inderdaad. Vergeten we niet dat Vlaanderen er al een kleine 2000 jaar kristendom op heeft zitten. Plaats voor wat anders is nog niet volledig veroverd. De taak van de morele konsulent is nog jong in Vlaanderen, maar ze wint steeds meer aan belang.

Werkelijk alle verdere inlichtingen krijg je bij Jaak Vanlandschoot, ergens op de vijfde verdieping in gebouw B.

Dankuwel Jaak!

Na.

PRAESES CONVENT

14 november was weer zo'n ongere dag waarop de doorsnee preasis en zijn rechterhand hun zitvlak moesten verheffen om eens naar het Praesiconvent te gaan. Hedendage zou de komende St-V uit de doeken gedaan worden, wie er een kar krijgt wie niet etc.... De bende was vandaag heel uitgelaten, waarschijnlijk door de komende feestelijkheden. Billie, de voorzitter, moest weer een staaltje weggeven van zijn vaderlijke capaciteiten en zoals een dorpsdorprijver het ook zou doen maakte hij een niet al te moeilijk dus goed overzichtelijk tekeninkje op het bord dat voorhande was in de K, welk een schematische voorstelling van de stoet zou moeten zijn. Enkel op deze wijze zou niemand verloren lopen in de stoet en wist ieder zijn plaatsje.

Zo zal dit jaar de ULB voorop in de stoet lopen, hierachter zal het bonte allegaartje van onze teerbemide en nauw in het hart dragende VUB défileren. De karren zijn als volgt verdeeld : het BSG-bestuur heeft een grote kar helemaal voor zich alleen en nog één voor de allerkleinsten onder ons. De groteren hebben allen zelf voor een auto gezorgd : Het VRG rijdt alleen, de WK rijdt in zijn auto met BAK, Solvay'ers rijden ook zelf (kan gevaarlijk worden !), PPK en de Keps leggen de handen op één buik, Gerom laat zich vergezellen door de "feeksen" van Femina en de KAT-jes zonder handschoenen, kwakzalvers en pillendraalers zorgen voor een ambulanc centrum, de vleeswagen van HILO is ook van de partij.

De badges van St-V zijn dit jaar in het kader "tegen apartheid" en zijn te koop bij het BSG voor 250 luttele Belgische franken. Links en rechts werden er al wat gekocht en bij wijze van stunt kocht het VRG enkelen op krediet, waarschijnlijk om aan te tonen dat ze enkel geïnteresseerd zijn in extreem recht, maar niet in extreem rechts.

Hierna werd de verzekering besproken. Het blijkt dat de deelnemende kringen aan St-V verzekerd moeten zijn. Hieromtrent liet het bestuur de kringen de keuze, ofwel betaalt ieder de een kar neemt 1500 F ofwel wordt het geld gerecupereerd van inkomsgelden op de daaropvolgende fuif in de BSG-zaal. Een referendum maakte uit dat het keuze twee werd.

De volgende beknotting van de studentieke vrijheid bezorgde bij menigeen grote teleurstelling. Ergens doet het zelfs ons pijn, aan ons stenen hart, te melden dat

er dit jaar onder geen beding mag "geklaasjt" mag worden op de optocht. Dit zou het gevolg zijn van het uitzonderlijk organiseren van de stoet op woensdag en het samenvallen van deze happening met het bezoek van het allombemide staatshoofd : Ronald Reagan. Er werd gevraagd, zelf sterker nog : er werd op gehamerd, met deze verordening rekening te houden, een overtreden van dit verbod zou nefaste gevolgen hebben op de St-V's van de volgende jaren, dit "klasjverbod" zou enkel voor dit jaar zijn. Overtredingen zullen dit jaar niet door de "BSG-vingers" gezien worden. Het is misschien overbodig te vermelden, maar rookbommen en andere bommen zijn dit jaar echt niet gewenst ! Natuurlijk zal geen mens zich druk maken om een beetje (maat zelf te bepalen) bloem op de Zavel bij aanvang der stoet.

De rendez-vous voor de St-V stoet is 20 november te 13h op de Zavel. De stoet zal worden ingezet door het ACF (overkoepelende studentenorganisatie van de ULB) omstreeks 13h30.

Betreffende de eigen ordediensten : 10 man per kar.

De verdeelde vaten kunnen tussen 10 en 11h kunnen afgehaald worden op woensdag 20 november, het is tevens dan pas dat de betrokken kring (na aanvraag op voorhand) weten of zij in aanmerking kunnen komen voor een vat of niet. Eventuele extra vaten kunnen bekomen worden voor de gelegheidsprijs van 2 000 F.

Dit jaar heeft het BSG-bestuur besloten een krans aan het beeld van Theodoor Verhaegen (stichter en bezieler van de VUB, anno 1835) te leggen, hiervoor is van alle kringen een bijdrage gevraagd. Tot zover St-V.

Het BSG heeft bij wijze van sinterklaasgeschenk aan iedere kring op de VUB een lidkaart te kopen, politieke kringen en kringen die meer dan 200 F voor een lidkaart vragen worden beschouwd als stoute kinderen en vallen dus buiten de prijzen. (Hoe zullen ze reageren op een Moelal-abonnement ?)

Het laatste vernoemenswaardige is de aankondiging van het optreden van TC-Matic binnenkort (14 januari 1986) ter gelegenheid van het 130 jarig bestaan van BSG. Dit zal vooraf gegaan worden door een receptie voor alle senioren en een massa cantus en het optreden zal gevolgd worden door een uitbundig feest, zo U wil TD waar iedere VUB-student vanzelfsprekend genodigd van is.

Verslag : Robert P.

kijk hier !!

Ezels aller landen verheugt u ! Sinds Moelal zich in het land der studentikozen begaf, zijn er reeds enige halfzachte artikels in dit blad verschenen. Nu kunnen we U melden dat zij onlangs nog een heuse pers-attaché aangeduid hebben (namelijk Carine Sollié), zodat de koffieklets, of in officieuze taal vergadering, nog maar eens uitgebreid wordt met meer inzittenden. We zijn eveneens ook in staat gebleken om met harde cijfers op de propfen te komen die door middel van harde actie zijn vergaart. Psychologen, sociologen en andere (toegangers), nu eens enig statistisch materiaal om uw steeds te late avonduurtes te vullen. Na het binnendringen van de archiefkast kwamen de gegevens betreffende het bierdiebje van de BSG-feestzaaltapkransen ons ter oge. De verbazing sloeg om de oren, onze secretarisse-graficus maakte er kokhalzend een grafiekje van met ludieke balkjes, die staan voor herseninhoudverkleinende drank. Hoe is het mogelijk, dat jongelingen zich zo kunnen vergripen aan deze wereldverberende drank, die vaak de oorzaak is van velen hun ondergang. Wij weten het niet, we hopen steevast op enige reactie. Lezer hier zijn de expliciete cijfers, trek zelf uw besluiten.

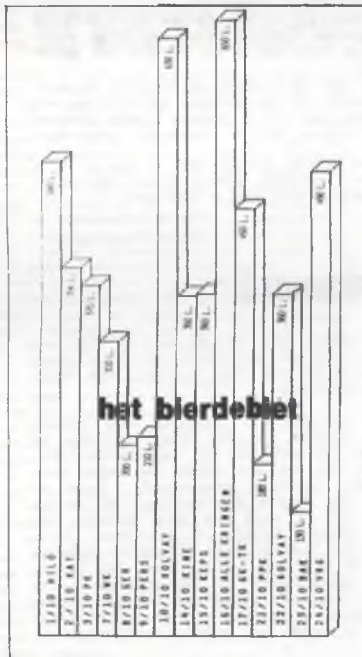
DS Green.

BSG bericht

De stunts-prins-carnavalverkiezing van de provincie Brabant, ingericht door carnavalvereniging "De Hespendergers" zal doorgaan te GOOIK op 14 12 '85. Kandidaten kunnen voor inschrijving terecht bij het BSG-bestuur

Voorwaarde tot deelname : VUB-student zijn en gedomicilieerd zijn in de Provincie Brabant.

BSG, gebouw Y', pleinlaan 2, 1050 Brussel. Telefoon : 02 641 23 27 en 23 30.

Hij weer!

Heren, en Dames ook wel een beetje. De Belgen zijn dom, en niet alleen in hollandse moppen. Sinds kort weten wij nu ook dat zij tevens in de bioscoop hun ongehoorde stompzinnigheid in decibels de zaal uitsmeren. Een steerimpressie van de redacteur ten velde.

Om ergens te beginnen doen we dat bij het begin, de oorsprong van de historie als het ware. We merken op dat de Belg, in het bijzonder de jonge Belg, soms zijn licht opsteekt waar hij ergens goedkoop kan gaan lachen, of nog goedkoper de schrik van zijn leven kan gaan pakken. Een even geslaagd als betrouwbaar criterium hierbij zijn de "anderen". Die zich in de spreektaal als "men" plgen te manifesteren. Zo zegt "men" dat "men" nogal gelachen heeft of dat "men" bij was dat de film niet in 3-D was. Van doorslaggevend belang kan ook het feit zijn dat "men" wel zin heeft om mee te gaan. Zo voelt de Belg zich niet te eenzaam in geval van verbolgenheid om eventueel boerenbedrog. Al kan hier de vraag gesteld worden of de Belg wel beter verdient dan bedrogen te worden, het antwoord ligt voor de hand.

Als een groepje jonge Belgen (2 of meer) tot een eensluidend besluit kan komen omtrent de keuze van deze of gene film trekken zij allen hun kikkergroene scapa aan en kopen een toegangsticket terwijl ze met de andere hand soepel de vuist in de broekzak ballen om indruk te maken.

In de zaal.

In de zaal fokken de jonge Belgen elkaar dan nog wat op tijdens de voorfilmpjes omdat dan het licht nog een beetje aan is en ze zo nog een beetje zien wat ze doen. Dan is het grote moment aangebroken. In de projectiecabine vloekt de operateur de film in gang. Het licht is nu volledig uit en de jonge Belgen kiezen noodgedwongen kleur. Sommigen worden rood, zij leggen gedurfd hun hand op een meisjesbil. In de zaal hoort men soms een gesmoord gillette, dat zijn ondernemende handen.

Na zowat 90 minuten beleven de Belgen hun hoogtepunt, vlug daarna is de voorstelling afgelopen. Meestal toch. Want alles wat u tot nog toe las is het doorsnee verhaal van een doorsneebeel in een doorsneevorstelling.

Knock-Out Show

Duizelingwekkend bierversuik, kosten, zwalpen of een andere studentieke activiteit ?

Neen, deze keer gebeurde er iets meer, twee kringen nl. De Oostendse en de Kring voor economische en politieke studies (of KEPS zoals men ze in de volksmond pleegt te noemen) bouwden een feestje onder een de vorm van een spelletje dat plus minus dezelfde vorm aangenomen had zoals de gelijknamige televisiequiz. Helaas werd het enthousiasme tot deelname getemperd door hetzij het slechte weer of hetzij door de geringe publiciteit. Niet getalmd oordeelde de besturen en het gebeuren zou ondanks alles plaatsvinden.

Daar begon het spelletje, het enthousiasme van de deelnemers werd gestimuleerd door de vrijgevigheid van de inrichters die het niet nalieten herhaaldelijk te trakteren met een koude pint om de gemoderen op te warmen.

Naar het spelgebeuren zelf. Het begon al goed bij de eerste vraag faalde al meer dan 99 % , dit kon de bedoeling van het spel niet zijn ! Aldus oordeelde de Quizmaster dat er in een zekere mate maatregelen moesten getroffen worden om alzo het spel te rekken. Dan pas werd het spel door de meute begrepen en dan pas werd het voor iedereen amusant, ondanks de koude voeten en het ongere weder.

Het spel zelf bevatte vragen die zowel de kennis als het gok-vermogen van de doorsneestudent testten, er waren vragen bij die informeerden naar het aantal Janssens in het Brusselse telefoonboek tot de voltooiingsdatum van "Das Kapital" van Marx. Hiertussen vermelden we nog een partijtje armworstelen tussen de BSG-drukker en de VU van deze tijding (hij verloor jammerlijk !!) en het falen van de Keps-praesij bij het veroveren van 7 hardgekookte kippeieren in twee gehele minuten (hij geraakte slechts bij 5). Na lang verkleumen en gokken werden de uiteindelijke winnaars toch bekend : Het VSKM--stamhoofd behaalde (en we zeggen niet hoe !) de tweede plaats en De PPK-hordeleider (of moeten we zeggen lijder of is het misschien omgekeerd ?) triumfeerde omdat hij op twee na de nauwkeurigste benadering had van het aantal "Fiosjes" van het Praesisisint van de Keps-praesij. Verslag : Robert P.

Een andere-dan-doorsneevorstelling.

Ja, nu komt het konijntje. Er zijn namelijk mensen die films durven maken van 2 uur en een half. En er zijn mensen die films maken waarin niemand maken waar geen er zijn er zelfs die films maken waar geen enkele losgeslagen Vietnamveteraan in komt! Nu laat de doorsneebeel zich door de "anderen" soms strikken om, zonder iets van al het vorige te weten, een andere-dan-doorsneevorstelling te gaan bekijken. Aanvankelijk wil de Belg het trage tempo van de film nog wel aan de defecte projector toeschrijven maar als er na een 40-tal minuten nog steeds niemand aan flarden tegen de camera gespat is begint de Belg gebeld om zich heen te kijken. Hij voelt zich bekocht maar zal wachten tot de voorstelling afgelopen is om vooralsnog waar voor zijn geld te vinden. Ach, de Belg heeft pech. De film duurt 2 uur en een half en bovenal staat er een allesbhalve gewone muziekscore op, als het nu nog in dolby stereo was geweest maar zelfs dat niet. De Belg is inderdaad bekocht. Als na 100 minuten ook zijn hoogtepunt uitblijft begint de Belg te balken als een klein kind dat zijn fopspeen verlangt. De "anderen"-eveneens bekocht-lachen ermee in een poging zich vooralsnog te amuseren.

Een experimentje.

Inderdaad kan u dit allemaal een beetje vergezocht en abstract voorkomen studenten. Hier volgt een klein voorbeeldje. Een experiment in deze zaak zette de hele Qc vol echte doorsneebeelgen om "Paris, Texas" te bekijken. Een film die alle kenmerken van de andere-dan-doorsneevorstelling bevat zoals hierboven vermeld

Zelfs met adempauze hielden de doorsneebeelgen het geen 2 uur en een half vol. En zoals het hen past liepen zij niet boos de zaal uit maar begonnen ongehoord stompzinnig en luid te balken. Zagen zelf overal schuine grappen in de film en deden Ry Cooder na. Reeds voor de ultieme Fade-out klappen bij wijze van protest 50 procent van de zelteltes toe.

Besluit.

Als de jonge Belgen zo groot zouden zijn als hun verkiakte houding zou ik een film kunnen bekijken zonder voortdurend tussen de schouderstukken van de 2 scapa's voor mee te moeten gluren. U moet dat maar eens proberen, die ene intelligente film die "men" hier om de 2 maanden draait gaan bekijken en dan de hele tijd over de geklopjes en de wolken mappendo van "le beau monde

de la V.U.B." heen moeten kijken. Daar krijg ik de kriebel en een verhoogde anale activiteit van.

Heren, en dames ook wel een beetje. De Belgen zijn dom, dat het ook u zo gegrepen had durfde ik niet eens te vermoeden. Het is zielig.

Een goede raad nog; leer de moed verzamelen een filmzaal uit te wandelen in het donker en laat u op voorhand vertellen na hoeveel minuten de eerste dode valt. Of wordt lid van Antverpia.

IL CATTIVI

Billy's Discobar gepikt !

In het Week-end van 15 op 18 november had er een inbraak plaats, die ten nadele van Billy uitdraaide. Het gevolg hiervan is dat hij zijn disco-bar kwijt is.

Het delict werd door professionele handen gepleegd : boxen, versterker, mengtafel en pick-ups werden vakkundig gedemonteerd en getransporteerd via de geforceerde nooduitgang. De nieuwste platen zijn eveneens ontvreemd. De uitbater van de discobar (Billy) heeft met behulp van anderen naarstig naar een noodoplossing gezocht om al de contracten die bij hem aangegaan zijn naften te komen. Ieder die informatie kan verschaffen of iets ongewoons bemerkt heeft op de campus tijdens het bewuste week-end (15 tot 18 november) is van harte welkom op het BSG (gebouw 'Y', pleinlaan 2, 1040 Brussel) Voorts lijkt het ons nuttig voor de toekomst te adviseren alle kapitaalcrachtige goederen goed bewaakt achter slot en grendel te bewaren.

Robert P.

KIM gromt

Liefste Moeial, (en jullie doen jullie naam alle eer aan...)

Eerst een vooraf wil ik duidelijk stellen dat ik niet in naam van de Kim schrijf, de Kim zelf zal (spijtig genoeg) waarschijnlijk niks van zich laten horen.

De VUB is, zoals iedereen wel eens ergens zat gehoord hebben, een universiteit "van" vrijmetselaars. Dat merk je misschien zo niet als "onwetende buitenstaander", dat is ook niet de directe bedoeling, de vrijmetselarij tracht in beslotenheid te werken. Over die beslotenheid hebben jullie wel enigszins uitgevraagd, zelfs een aantal valabele argumenten aangehaald, echter zonder ze eerlijk en serieus in overweging te (durven) nemen.

Laat mij het zo stellen; jullie artikel is het beste bewijs dat die beslotenheid, waar jullie zo op afkicken, nog steeds een noodzakelijkheid is. Jullie hebben de klok horen luiden maar weten niet waar de klepel hangt. Dit in combinatie met het feit dat vrijmetselarij nog meestal erg negatief wordt onthaald op een irrationeel scepticisme en een onnodig onbegrip, heeft voedingsbodem gegeven voor een slecht artikel vol verwrongen "half-informatie/half-duiding".

Bijna constant slaat jullie medewerker(ke) de bal mis. Op slechts een paar van die punten kan en wil ik reageren. Onder het mom van verslaggeving over de Kim, valt men de vrijmetselarij in zijn geheel aan. De Kim is geen loge. Men verwijt de vrijmetselarij dat zij ellitair zou zijn. Wanneer men dat bedoelt op maatschappelijk vlak, dan kan ik heel sec ontkennen, de maconnieke arbeid ontrekt zich aan elke maatschappelijke orde, sociale status, ras of levensbeschouwing. Als de vrijmetselarij dan ellitair is, dan is ze dat op intellectueel en moreel vlak. Op deze gebieden wordt van de kandidaat een grote maturiteit geëist. Men geraakt dus helemaal niet zomaar binnen "als men dat echt wil", zoals in jullie artikel wordt beweerd.

Bij de Kim gaat het inderdaad om kinderen van vrijmetselaars. Men veronderstelt van dezen dat zij door hun opvoeding reeds een redelijk idee hebben van wat de maconnieke idealen inhouden en waard zijn. Je wordt trouwens geen zins verplicht, maar vriendelijk uitgenodigd, mocht het je interesseren. De vergelijking met Zuid-Afrika is dus goedkoop en absurd. Ten eerste gaat de vergelijking al sowieso niet, de vrijmetselarij is pluralistisch en niet zuilgebonden. Dat men binnen de maatschappij al van kindsbeen af wordt bepaald door de zuil waar het gezin toevallig toe behoort (relzen, onderwijs, ziekenzorg,...) doorstaat ze stukken gemakkelijker. Tenslotte komt uit het artikel helemaal niet naar voor wat de vrijmetselarij eigenlijk be-

1) Grrromm! sprak slechts van 3 loges. Onvergeeflijk! liet was naïef om de zaken zo simplistisch voor te stellen. België telt wel 5 overkoepelende loges, met allerlei uitloperij's en uitspattingen. Het ware aantal werkplaatsen en leden is onkenbaar, precies door de geheimhouding. De Reguliere Groot Loge weigert bovendien om de 4 andere loges te erkennen, en vice versa (in de RGL eist men dat de leden geloven in een opperwezen, in een revelatie en in een onsterfelijke ziel). De Grande Loge Féminine de France (toch actief in België) is er uitsluitend voor vrouwen en Droit Humain mengt de hele boel.

2) Grrromm! deed misschien uitschijnen dat KIM eenzelfde zootje fallokraten is als het Groot Oosten of de Groot Loge. Dat schijnt best niet het geval. Vrouwelijke studenten zijn er zelfs in de meerderheid, en regelmatig wordt een "tante" als spreker uitgenodigd.

3) We schreven dat het initiatief tot oprichting van KIM "volledig" vanuit de loge kwam. Die bewering valt eigenlijk met niets te staven. Zoals gezegd was het ook om van "de loge" te spreken, gezien de onderlinge verschillen en tegenstrijdigheden op dat punt. KIM spruit ongetwijfeld uit meer dan 1 loge voort. KIM's eigen initiatieven bleken bovendien ruimschoots onderschat, KIM-mers konden de sprekers immers zelf. Toch kan men zich moeilijk voorstellen dat zij ook het nodige navorsingswerk verrichten waarmee wordt uitgemaakt of een bepaald persoon al dan niet mag aansluiten bij het klubje. Een professionele speurhond in dienst misschien?

4) Er mag dan wel een "maturiteitsbarrière"

bestaan en die sluit inderdaad niet uit dat lagere sociale klassen in de loges vertegenwoordigd zijn. Of ze daar inderdaad ook talrijk zijn, laat ons zeggen in eenzelfde percentage als in de rest van onze maatschappij, blijf ik toch betwijfelen. Maar kom, de idee die erachter schuilt is mooi, zelfs bijzonder democratisch. Vrijmetselarij impliceert vrijheid van deelname. Dit verduidelijkt eigenlijk nogmaals hoe onmaconnieke KIM is. Voor kinderen van loge-leden is er de vrijheid van NIET-deelname. Uiterlijk stelt er zich voor anderen geen sociale barrière, toch dienen de persoonlijke overtuigingen van de ouders in rekschap te worden gebracht voor ze je als lid accepteren.

5) Waarom KIM zich zo schuw gedraagt blijft ook na de lezersbrief onbegrijpelijk. In KIM middens spreekt men van een "(levens)nodzakelijke discretie". Tracht men daarmee idealen te beschermen die men blijkbaar toch niet heeft? Waar blijft de "broederschap in de wereld" als je daartoe zo'n 98% van je medestudenten moet uitsluiten? Het gezelschap komt niet verder dan een uiterlijke immitatie van de loge-werkplaatsen (waar men hopelijk nog wel democratische idealen heeft) maar zelfs daar gaat de geheimhouding zo ver niet meer. De kerkban werd in 1984 officieel opgeheven. Zijn er nog mensen die in angst leven hun job te verliezen wanneer zou bekend raken dat ze in de loge zitten? Ze blijken steeds minder talrijk. Velen lopen trouwens openlijk met het loge-lidmaatschap te koop (zie bepaalde auto-stickers, ook artikels in weekbladen met "confessiones" van vooraanstaande vrijmetselaars, etc.). Het "er bij zijn" schijnt voor sommigen zelfs status verruimend. (Let wel, ik weiger nog steeds het woord "ellitair" te gebruiken.) KIM's ondemokratiese karaktertrekjes zijn dus achterstallig.

Onze onwetendheid sterkte. Vóór in zijn overtuiging dat alles best zo geheim mogelijk wordt gehouden. Valse geruchten blijven dan eeuwig de ronde doen. Dat valt ook de Nat-pen mee. Die pen is nu nog lang niet leeg, maar het is zinloos om meteen alles los te laten, het boeltje wordt er toch niet klaarder op. Als we het echt te schuin trokken mag KIM dat in een interview rechtzeten. Lezersbrieven blijven natuurlijk ook welkom. Vol verwachting klopt ons hart: dat KIM ooit het daglicht mag zien om zichzelf aan alle studenten te openbaren.

Meisjes

Ving je mannen tof, maar net niet interessant genoeg of niet knap (hon, ze hebben zichzelf ook niet gemaakt). Wat wil je? God schiep de man eerst, omdat hij slechts experimenteerde. Er zijn nu eenmaal dingen waarmee je leven moet, voor sommige is dat moeilijk te verteren. Om kort te zijn: ben jij ook iemand die de voorkeur geeft aan een vrouw (voorwaarde: vrouw zijn) en weet je niet waar heen met je problemen, twijfels, omdat je de voorkeur geeft aan dezelfde sexe? Contacteer het flikkerlicht, er is altijd iemand die naar je luistert en raad tracht te geven. Of kom gewoon eens langs voor een gezellige babbel.

Tot kijk, Sonia.

Begrijpt u

Recentelijk onderzoek heeft uitgewezen dat het AIDS- en CCC syndroom terzelfdertijd zijn losgebarsten.

We kunnen daaruit met relatieve zekerheid stellen dat de CCC de eigenlijke verspreiders van het AIDS-virus is, hierin bijgestaan door de "Bende van Nijvel".

Specialisten zijn het nog niet eens over het hoe, vandaar ook dat het onderzoek naar anti-middelen niet vlot. Maar de USA? Jawel, ik hoor het U reeds vragen. Nou, het antwoord is ook daar gevonden. In de USA is het de KGB die de paniekveroorzakende virus verspreid. We weten dus al dat de KGB en de CCC eigenlijk een pot nat is, twee namen voor hetzelfde begrip. Dat de AIDS-virus de homo-haat aanwakkerd zal hun een zorg wezen, het doel heiligt de middelen.

Zoals U nog allemaal herinnert uit de geschiedenis, is deze uitspraak van Machiavel. Dus de CCC, de KGB en de "Bende van Nijvel" (die hetzelfde zijn) zijn machiavelisten. U weet, dit is een rechte strekking, die organisaties als het NSV ook aanhangen. Door de associativiteit toe te passen, U weet wel, tweede humaniora, kunnen we nu stellen dat de CCC, de KGB, het NSV en de "Bende van Nijvel" hetzelfde zijn.

Maar we gaan verder. Hierop doorredenerend komen we tot de verbijsterende vaststelling dat Marx en Hitler eigenlijk dezelfde persoon waren, een persoon die aan uiterlijke schizofrenie leed. We leiden dit af door de inspiratiebronnen van de opgesomde organisaties na te gaan. En daar de organisaties gelijk zijn, zijn ook de inspiratiebronnen gelijk. Volgt U nog?

Nu is het ook niet moeilijk meer te doorzien waarom het zo slecht gaat in de wereld. Wat U misschien reeds vermoede is helemaal juist. De USA en de USSR zijn eigenlijk ook hetzelfde, maar zij lijden aan geografische schizofrenie. Begrijpt U?

KAMIEL

Spreekrecht

Graag zou ik reageren op de hetze die momenteel wordt gevoerd over het NSV. Eerst en vooral wil ik duidelijk stellen dat ik het NSV NIET verdedig, of enige sympathie zou hebben voor hun fascistische denkbeelden. Toch vind ik dat het NSV zich vrij moet kunnen uiten, ook op de VUB, vermits deze organisatie niet verboden is.

Hetzelfde probleem stelt zich ook voor de Centrapartij in Nederland of het Front National in Frankrijk. Deze partijen werden niet door de overheid verboden. Men oordeelde dat ze de democratie niet in gevaar (konden) kunnen brengen door hun politieke denkbeelden. De overheid liet dan ook toe dat ze vrij hun mening mochten verkondigen via de verschillende media.

Pogingen tot censuur bv. via bomaanslagen (in Frankrijk) of zoals in de VUB moeten dan ook worden tegengegaan. Immers hiermee beknut men de vrije meningsuiting, een democratisch recht. Indien men dit op de VUB zou toestaan, kan men de VUB rangschikken bij dictaturen zoals deze in Chili, Nicaragua, Zuid-Afrika of Afganistan.

Ik hoop dat in de toekomst ALLE wettelijk toegestane meningen kunnen verkondigd worden op de VUB, ook al zijn ze haar niet sympathiek.

Dat men de VUB'ers wil inlichten en waarschuwen over de ideologie die het NSV aankleeft, daar sta ik volledig achter. Diktatuur en censuur kan ik onmogelijk goedkeuren.

Tussen haakjes gezegd denk ik dat de VUB student verstandig genoeg is om fascistische organisaties elke steun te ontfangen.

Pieter Decanniere 2° Kan Kommunikatie.

Antwoord

We vinden uw conclusie om de VUB voor te stellen als een bastion dat velen doodmaakt, niet alleen voorbarig, maar tevens ook beledigend.

Uw democratische opvatting over vrijheid van spreken lijkt ons nogal onvolledig, er hoort een aanvulling bij: "spreekvrijheid OK, maar dan wel voor degene die andere menselijke individuen respecteren". Jonge en zelf zeer recente ervaringen met NSV leerden ons dat dit zeker niet inhun bedoeling ligt om andere meningen te tolereren. Aldus leek het voor de meest invloedrijke instanties op de VUB, met name de Sor, VO, Moeial, het preavisconvent en het BSG-bestuur het niet meer dan normaal hun afkeuren hiervan expliciet te kennen te geven en preventief op te treden om pijnlijke confrontaties op

de V.U.B. te vermijden. Robert P.

Vol.

Van Zijl

Dear editor, Your DE MOEIAL issue of 5 November 1985 offered interesting reading and in particular the head story "De Kleine Diktators" and "Democracy and underdevelopment". Dictators, little or big, have one common feature: not only are they conceited but also do they regard difference of opinion as enmity. Napoleon is always right. ISAVUB seems to be nurturing such a dictator.

The decision to invite UCOV and other university officials to attend the ISAVUB 18th October Election was unanimously taken by the outgoing Executive Council of which Audrey van Zijl was a member and attended that last meeting. That a letter questioning the presence of Annie Gillis and S. Biesemans at such a gathering should come from O³ therefore poses questions about her integrity as a leader of an august body.

ISAVUB has a constitution which is treated as a pre-Reformation Bible. No wonder hardly any member outside the EC knows the contents of that important document. However, those blessed ones who have seen the constitution watched the election with interest. Two ardent democrats supervised the election rather carefully but the methods used to screen the candidates (viz. Article 6 of the constitution regarding membership: 6.1 all foreign students officially registered at the VUB and who agree to respect the provisions of these statutes and pay annual membership fee) were not approved by a high ranking EC member for fear of disqualification of some candidates.

Audrey's candidature was questioned at length and on cross checking the Foreign Student's list from the Inscription Office as of 18th October 1985 there was only one student (NOT AUDREY) from South Africa. That meant that she was either not South African or non-registered at VUB at that material time which therefore denied her chance to stand for election. Rather than provide correct answers she burst into emotional harangue. No wonder there was an organised mob ready to disrupt the meeting in the event of her being dropped!

The misfortune that befell her when she lost her identification papers was received with sympathy by members who unanimously voted to allow her contest under a provision that her status be verified by the new EC,

her election being null and void if she did not qualify. There is enough evidence now which indicts Audrey's crooked candidature. The Executive Council was elected and entrusted with the majority's confidence to guard ISAVUB's interests and respect its constitution, instead you have slapped us in the face. Either the EC asks Audrey to resign and apologize to the electorate, or the vote that ushered you in will drive you out. The constitution is supreme!

Constitutional Guards.

Moeial

Samenwerkend met VO, BSG en de Dienst Cultuur.

Redactie : Pleinlaan 2 gebouw Y 1050 BRUSSEL tel.: 02/641 2338

Abonnementen : 150 fr. of 500 fr. op rekening nr. 001-1386975-48 met vermelding van naam en adres

v.u.: Robert Peeters J. Vuylstekelaan 12 C1 2050 ANTWERPEN